

Lớn Lên Anh Sẽ Yêu Em

Contents

Lớn Lên Anh Sẽ Yêu Em	1
1. Chương 1 : Hiện Tại	2
2. Chương 2 : "cháu Sẽ Lấy Bà Lấy Mẹ Cháu Và Em Cháu Làm Vợ. Vì Ba Người Luôn Làm Cho Cháu Vui, Cháu Cưng"	4
3. Chương 3 : nhất Định Lớn Lên Anh Sẽ Lấy Em Làm Vợ"	6
4. Chương 4 : Mấy Đồi Bánh Đúc Có Xương	9
5. Chương 5 : Mike Có Nghĩa Là Ngốc Nghếch. Từ Giờ Nhung Sẽ Gọi Tuấn Là Mike"	10
6. Chương 5 Tt	15
7. Chương 6 : Em Tin Một Ngày Sẽ Gặp Được Anh Ấy, Sẽ Gặp Được Ân Nhân Đã Cứu Em Ngày Xưa (1)	19
8. Chương 6 : Em Tin Một Ngày Sẽ Gặp Được Anh Ấy, Sẽ Gặp Được Ân Nhân Đã Cứu Em Ngày Xưa (2)	24
9. Chương 7 : Anh Ước Sẽ Được Ở Bên Em Mãi Mãi (1)	30
10. Chương 7 : Anh Ước Sẽ Được Ở Bên Em Mãi Mãi (2)	34
11. Chương 7 : Anh Ước Sẽ Được Ở Bên Em Mãi Mãi (3)	38
12. Chương 8 : Bọn Mày Chán Sống Rồi Sao? Dám Đánh Người Yêu Tao Hả (1)	42
13. Chương 8 : Bọn Mày Chán Sống Rồi Sao? Dám Đánh Người Yêu Tao Hả (2)	45
14. Chương 9 : Kết Thúc (1)	48
15. Chương 9 : Kết Thúc (2)	54
16. Chương 9 : Kết Thúc (3)	57
17. Chương 9 : Kết Thúc (4)	61

Lớn Lên Anh Sẽ Yêu Em

Giới thiệu

- Nghe bảo trường mình năm nay có 1 anh chàng khoa công nghệ thông tin được 30 điểm tròn đó. - 7

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lon-len-anh-se-yeu-em>

1. Chương 1 : Hiện Tại

- Nghe bảo trường mình năm nay có 1 anh chàng khoa công nghệ thông tin được 30 điểm tròn đó.

- Thật à? Ngưỡng mộ quá.

-Này! còn nghe bảo cậu ta rất đẹp trai đó.

-Tao nghe bảo cậu ta không đẹp trai nhưng rất galang đó.

-Còn tao lại nghe bảo cậu ta mặt lạnh như tiền đó trông sợ lắm.

-Dân công nghệ thông tin mà còn được 30 điểm thì không kiêu căng không sợ mới là lạ đó.

-Thôi mọi người đừng đoán mò nữa lát nữa đi xem biết lên à!

-Dù gì thì tao cũng ngưỡng mộ anh ấy quá.

Phải xem mới được.

Cậu đi ngang qua sân trường và nghe mọi người bàn tán với nhau như vậy về mình. “vậy là mình đã chính thức là sinh viên Bách Khoa rồi” cậu tự nghĩ rồi thưởng mình một nụ cười.

Để lộ 2 má lúm đồng tiền trông rất là duyên. vào lớp cậu lặng lẽ ngồi 1 mình nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ về một cái gì đó, và cậu vẫn nghe mọi người bàn tán về chàng trai nào đó là thủ khoa của khoa công nghệ thông tin. Tốt có, xấu có. Nhưng tất cả không quan trọng với cậu. cậu vẫn chìm sâu vào lối suy nghĩ của riêng cậu.

Thầy giáo chủ nhiệm bước vào lớp. Thầy nói:

- xin chào các tân sinh viên, tôi là Phan Trọng Hùng. Và tôi là chủ nhiệm của lớp chúng ta. Hôm này tôi lên lớp là để bàn với các bạn về nội quy nhà trường cũng như là của khoa. Nhưng trước hết tôi muốn các bạn chọn ra ban cán sự lớp tạm thời để quán lý. Trước tiên là lớp trưởng có ai tình nguyện không?

Cả lớp xôn xao. Sau đó có một bạn nữ dơ tay.

-em muốn làm lớp trưởng à?

-Dạ không? em muốn hỏi thầy một điều thôi ạ?

-ừm em cứ hỏi?

-Thưa thầy có phải khoa ta có một thủ khoa không ạ. Bạn ấy có học lớp mình không?

Thầy giáo nhìn danh sách lớp rồi nói tiếp:

-Có. Cậu ấy học lớp này.

Cả lớp xôn xao. Nữ học sinh ấy nói tiếp:

-vậy thì cho bạn ấy làm lớp trưởng đi ạ?

-ý kiến đó cũng rất hay.

Vậy thì bạn ấy sẽ làm lớp trưởng. Lớp có ai phản đối không? Thầy nhìn tất cả một lượt như để khẳng định lại lời nói ấy, tất cả im lặng thầy giáo nói tiếp:

-Vậy là được rồi. Bạn Tuấn có ở đây không?

Cậu giật mình khi nghe thầy giáo gọi tên mình.

-Em Nguyễn Minh Tuấn đâu.

Cả lớp bắt đầu xôn xao khi không thấy ai lên tiếng.

-Thưa thầy là em. Một giọng nói vang lên từ cuối lớp khiến tất cả ai cũng phải nhìn. và có một vài tiếng “ồ” từ các bạn nữ.

-Cậu làm lớp trưởng nhé?

Cậu giật mình khi thầy đề nghị mình làm lớp trưởng, cậu cũng không biết nói sao bèn nói:

-Em không có năng lực làm lớp trưởng đâu ạ, với lại từ trước đến nay em chưa bao giờ làm lớp trưởng cả, thầy nên xem xét lại và chọn người hợp lí.

Cậu biết cậu nói vậy cũng hơi nói dối lòng, thực sự thì cậu luôn là một lớp trưởng gương mẫu suốt mười hai năm học phổ thông, không ai có thể chê năng lực của cậu. Thấy cậu từ chối thầy giáo nói:

-Chỉ làm tạm thời thôi mà. Em cũng đã nghe rồi đấy, mọi người không ai phản đối việc để em làm lớp trưởng cả.

Cậu suy nghĩ một tí rồi nói:

-Vậy cũng được. Nhưng em chỉ làm tạm thời thôi.

-Ừm được rồi. Chúng ta tiếp tục. Đã có lớp trưởng.

Còn lớp phó, lớp ta là lớp công nghệ thông tin nên chúng ta sẽ ưu tiên ột bạn nữ.....

Tiếng của thầy vẫn vang trên bục giảng, còn cậu cậu chìm sâu vào trong lối suy nghĩ của cậu.

Tan lớp cậu bước ra ngoài.

-Tớ có thể làm quen với cậu được không?

Giọng một bạn nữ vang lên, cậu nhận ra đó là người đã “giúp mình làm lớp trưởng”.

-Ừm ! cậu nở một nụ cười tươi.

- bạn giỏi thật đó, được hẵn 30 điểm.

Cậu gật đầu.

-Có gì đâu may mắn ấy mà.

Cô gái mỉm cười, giọng nói nhỏ nhẹ:

-Có gì mà khiêm tốn vậy? Bạn tên Tuấn phải không?

-Ừm.

tớ tên Tuấn, nhưng cứ gọi tớ là mike. Tớ thích mọi người gọi tớ như vậy.

Cô gái thấy hơi lạ bèn hỏi cậu:

-Ô sao kì vậy.

Cậu thở dài một tiếng rồi đáp:

-Cứ gọi thế đi, thế là được. À mà cậu tên gì vậy?

-Tớ tên Hằng. Chúng mình vừa đi vừa nói chuyện nha?

-Ừm

!.....

Bước về phòng trọ của mình

thấy ba bốn cô gái đang ngồi nói chuyện với hai ba chàng trai

, cậu mở lời với một nụ cười thật tươi

-Chào các anh chị nếu có nhiều tuổi hơn em. Và chào các bạn nếu bằng tuổi nhau.

Thấy tiếng chào, mọi người đều quay mặt lại, một người lên tiếng:

-Cậu vui tính thật đó.

-Em xin giới thiệu em là Mike, sinh viên năm nhất, tức là khoá mới. Em ở nghệ an,từ bây giờ em sẽ là thành viên của xóm trọ này,rất mong được sự chỉ dẫn của mọi người.

Thấy cậu nói vậy, mọi người nhìn nhau rồi hỏi tiếp:

-Nghệ an à! ở “chỗ mô rứa”Hihi

“Chỗ mô rứa” cậu ngạc nhiên nhìn mọi người:

-ý nhà chị cũng ở nghệ an à.

-Hihi, ừm nghệ an cả.

-Thế là có đồng hương tán gẫu rồi. Hihi.

-ừm.

-thôi anh chị nói chuyện, về phòng đã nha.

- ừm!

Cậu về nhà.....

Mở cửa.....

Thực sự yên tĩnh.....

ở đây thật ồn ào, thật nhộn nhịp và cũng..... rất yên tĩnh khác hẳn với cảnh ở quê, khác hẳn với nhà cậu. Cậu đóng cửa lại nằm xuống giường và bao nhiêu kí ức tràn về.

2. Chương 2 : ”cháu Sẽ Lấy Bà Lấy Mẹ Cháu Và Em Cháu Làm Vợ. Vì Ba Người Luôn Làm Cho Cháu Vui, Cháu Cưng

-A! trời mưa, mưa to quá, con thích tắm mưa lắm Mẹ à, cho con tắm mưa nhé.

-Con cũng muốn, Mẹ cho con tắm mưa nhé.

-Mẹ nói các con có nghe không?

-Không được ! cảm bây giờ?

- ừ, con không chịu đâu. Mẹ cho con tắm mưa đi.

-ừ, con không chịu đâu, cho con tắm mưa 1 tí thôi cũng được. mẹ nhá. Nha mẹ. mẹ.... hai anh em cậu đùa nhau năn nỉ mẹ.

-Thôi được. Mẹ thua hai đứa ranh con của Mẹ, nhưng chỉ 5 phút thôi nhé.

-Vâng ạ, cảm ơn Mẹ.

Hai anh em cùng chạy ra sân, nhảy dưới trời mưa, nô đùa rất vui.Cùng nghịch nước cùng hát ca nhảy múa.

-Thôi vào đi con, kéo ồm đó.

-Cho con chơi thêm đi mà.

Hai anh em cậu nũng nịu.

-Các con mà không vào là Mẹ đánh đó.

Nói vậy thôi chứ mẹ cậu không bao giờ đánh hai anh em cậu cả.

Cậu rất hạnh phúc khi có một người Mẹ tuyệt vời, một người em gái tuyệt vời và một người bà cũng tuyệt vời không kém. Em gái cậu bị bệnh về tim

bẩm sinh. Cậu rất thương em gái.

-Thay quần áo đi các con kéo ồm bây giờ. Nhanh còn vào ăn cơm.

-Dạ. à chiều nay cho bọn con xuống bà nhé.

- ừm.

Trời dần tạnh mưa, những cơn mưa bất chợt của mùa hè.

.....

-Chúng cháu chào bà ạ!

Bà rất thương hai anh em cậu. Có gì cũng để dành cho hai anh em cậu.

-Các cháu xuống chơi đó à?

-Vâng ạ!

-Các cháu có ăn bánh không để bà lấy.

-Có ạ!

Hai anh em cậu anh bánh rất ngon lành, bà cười hiền từ nhìn hai anh em cậu, bỗng nhiên bà hỏi:

-Này các cháu. lớn lên các cháu sẽ làm gì?

- ừ. Cháu không thích lớn đâu. cháu thích như thế này để ở với bà thôi.

Đứa em gái cậu nói.

-Cháu ngốc ạ! Cháu phải lớn lên ăn học rồi còn phải lấy chồng chứ.

-ý. Thế chồng là gì vậy bà. có ăn được không?

Bà bật cười nhìn đứa cháu gái:

-Cháu thì lúc nào cũng nghĩ đến ăn.

Thấy bà nói vậy cậu gái đầu rồi nhìn bà hỏi:

-Thế lớn lên là phải lấy chồng hả bà. thế cháu có phải lấy chồng không?

Bà mỉm cười

xoa đầu cậu:

-Cháu ngốc quá! Con trai thì lấy vợ con gái thì lấy chồng.

-Thế vợ là gì vậy bà?

-à. Vợ hay chồng đều giống nhau. đó là người sau này sẽ mang lại cho cháu niềm vui, hạnh phúc khi được ở bên người đó sau này lớn lên cháu sẽ rõ.

-Thế thì cháu sẽ lấy Bà lấy Mẹ cháu và lấy em gái cháu làm vợ. Vì ba người luôn làm cho cháu vui,Cháu cười.Bà phì cười vì câu nói ngây ngô của cậu:

-Lớn lên cháu sẽ hiểu.

bà nhìn hai anh em cậu cười rồi chợt nhớ ra một cái gì đó, bà nói tiếp:

-à bà có cái này cho các cháu.

-Gì vậy bà? hai anh em cậu hỏi bà.

-Cho An cái vòng tay này.

Nói rồi bà lấy trong túi ra một cái vòng và treo cho đứa cháu của mình, An nhận lấy rồi ngấm ngía cái vòng tay mà bà tặng rồi thốt lên:

-ôì đẹp quá!

-cháu cảm ơn bà.

Thấy đứa em mình có quà cậu chờ mãi mà bà vẫn không động tĩnh gì, cậu nóng lòng hỏi:

-Thế còn cháu, của cháu đâu.

-Đây của cháu đây, làm gì mà vội thế. Nói rồi bà lấy trong túi ra một cặp dây chuyền. Bà nói tiếp:

-Chiếc dây chuyền này là của ông cháu tặng cho bà, nó có một cặp. 2 chiếc mỗi chiếc một nửa hình trái tim, khi chúng được ghép lại với nhau thì vừa khít, ngày xưa ông bà định tặng nó cho bố cháu nhưng bố cháu không lấy nên giờ bà tặng cháu. cháu nhớ giữ cẩn thận đó, trên đời không có chiếc thứ 3 giống thế này đâu. sau này lớn lên cháu hãy tặng nó cho người yêu cháu nhé.

-Thế người yêu là gì vậy bà?

-à. Người yêu là..... thì nói chung thì cũng giống như vợ thôi, nhưng trước khi cưới người ta gọi là người yêu. trai hay gái đều gọi là người yêu được.

-Bà nói khó hiểu quá!

-Thôi đừng nghĩ nữa lớn lên rồi cháu sẽ biết.

-Cháu treo sợi dây chuyền này được không ạ?

-được chứ để bà treo giúp cháu?

-Cháu cảm ơn bà ạ!

- Cháu nhớ giữ cẩn thận nhé?

-Dạ vâng!

Hai anh em cậu chơi thêm tí nữa rồi về, vừa về đến nhà đứa em gái đã khoe với Mẹ.

-Mẹ ơi! bà tặng cho con này.đẹp không?

Mẹ xoa đầu đứa em gái cậu rồi nói:

-đẹp quá! Thế hôm nay đi chơi có vui không?

-Vui ạ! Hai anh em cậu đồng thanh.

-à mà các con có muốn vào thăm quê bác không?

-có ạ! Hai anh em cậu lại đồng thanh.

-Cuối tuần này cả nhà mình đi nha.

-Thế Bố có đi không hả mẹ?

-Có chứ, cả nhà mình mà.

3. Chương 3 : nhất Định Lớn Lên Anh Sẽ Lấy Em Làm Vợ”

Thế là cuối cùng đã đến. Hai anh em cậu hào hứng vào quê bác. Vào thăm quê bác mẹ cậu liền dậm dò hai anh em cậu cẩn thận:

-Các con nhớ đi sát theo Mẹ nha. đừng đi xa quá kéo lạc đó.

-Mẹ đừng lo. Con đã bẫy tuổi rồi đó.

-Nhớ đi theo Mẹ đó.

Cậu dạ một tiếng rồi cậu tiếp tục ngắm cảnh và lạc thật. Nhưng cậu không sợ cũng không khóc. Cậu vừa đi vừa ngắm cảnh. Và cậu nghe thấy một tiếng khóc của ai đó. cậu chạy lại ngồi xuống bên cạnh cô bé, lên tiếng hỏi:

-em làm sao thế?

-Hu hu. Em bị lạc mất Mẹ.

- Thôi đừng khóc anh sẽ đưa em đi tìm Mẹ. được chứ.

Cô bé ngừng khóc, ngẩng mặt lên nhìn cậu nói:

-Thật á. Cảm ơn anh nha.

-đi thôi.

Cậu chìa tay cậu ra nắm lấy tay cô bé, thật ấm áp, tay cô bé mềm mại, khuôn mặt cô bé thật là dễ thương, tóc thì búi thành hai chỏm làm cho cô bé ấy lại càng dễ thương hơn nữa. Cô bé nắm chắc lấy tay cậu đứng dậy, nhưng có vẻ như cô bé không đứng dậy được, cô bé nhắm nhó:

-Không được rồi. C

hân em đau quá!

Thấy vậy cậu ngồi xuống lấy tay nắm lấy chân cô bé nói:

-Anh xem nào. Em có đau không?

-Đau lắm.

-Chắc bị bong gân rồi. anh ngày xưa cũng mấy lần bị như thế.

-Thế có lâu thôi không thể? Em đau lắm. híc híc.

-Đã nói đừng khóc rồi mà. Để anh thổi cho đỡ đau nha.

Nói rồi cậu cúi xuống thổi cho cô bé vừa thổi vừa hỏi:

-Đỡ chưa?

-ừm. Em đỡ đau rồi.

Anh tìm mẹ giúp em đi.

-ừm. Đi nào? À thôi để anh công cho. Lên đây nào?

Cô bé không ngại ngần leo lên lưng cậu. Cậu thấy một niềm vui, một niềm hạnh phúc dồn lên trong người cậu.

đi được một đoạn bỗng cô bé reo lên:

-Em muốn ăn cái đó, Em muốn ăn cái đó, anh mua cho em đi?

Cậu bật cười vì cái tính vô tư ngây thơ của cô bé.

Cũng may cậu đủ tiền để chi trả.

- Của em đây.

-Em cảm ơn anh nha. Anh ăn này.

-Thôi em ăn đi.

-Anh ăn đi cho em vui.

-ừm.

Chỉ một phút ngắn ngủi bên cô bé mà cậu thấy thật hạnh phúc. Cậu nói tiếp:

-Em thích nơi này lắm à?

-Ừm. Cô bé lên tiếng.

-Vậy thì anh hứa khi anh lớn lên anh sẽ đưa em về thăm lại chốn này.

-Anh hứa đó nha. Cô bé cười tinh nghịch.

-Ừm. Anh hứa.

-à còn cái này nữa. Nhất định lớn lên anh sẽ yêu em. Nhất định lớn lên anh sẽ lấy em làm vợ. Nhất định là như thế.

-thế vợ là gì vậy anh?

-Nghe bà anh bảo, vợ là người đưa lại hạnh phúc niềm vui ình.

-Thế thì lớn lên em cũng sẽ lấy anh làm vợ.

Hi hi.

-Con gái thì lấy chồng chứ không phải là vợ.

-Thế chồng là gì thế?

-Thì chồng là..... nói chung thì cũng giống vợ thôi.

-Thế à. Thế thì nhất định lớn lên em sẽ lấy anh làm chồng.

-Em hứa đó nha. Ngoắc tay nhé.

-Ngoắc thì ngoắc. hihi. Lại một điệu cười tinh nghịch vang lên.

Hai người đang nói chuyện vui vẻ thì bỗng nhiên có hai bác dắt theo một cô bé chạy lại:

-Thảo, con làm Mẹ lo quá. Sao con lại đi lung tung thế này.

-A. Mẹ. Cô bé chạy lại ôm lấy Mẹ.

-Chân con làm sao thế.

-Chân con đau lắm. may có anh kia giúp con.

Nói rồi cô bé chỉ tay về phía cậu, mẹ cô bé nhìn cậu rồi cúi xuống hỏi nhỏ với cô bé:

-Ai vậy con?

-Chồng con đó.

Cô bé cười tinh nghịch nhìn mẹ.

Một người đàn ông trung niên đi đến bên cậu, hình như là bố cô bé thì phải:

-Cảm ơn cháu nhé.

-Dạ không có gì! cậu lễ phép đáp.

Nói rồi người đàn ông đó lại dắt tay cô bé đó rồi đi tiếp, đi được một đoạn thì cô bé quay mặt lại nhìn cậu nở một nụ cười thật tươi, tay trái đưa lên vẫy chào cậu:

-Tạm biệt chồng nhé.

Cậu cũng đưa tay lên vẫy chào cô bé:

-Ừm. Tạm biệt vợ.

4. Chương 4 : Mấy Đời Bánh Đúc Có Xương

Mấy đời bánh đúc có xương

Mấy đời gì ghẻ lại thương con chồng”

-Mike ơi. chiều nay có đi chợ không?

Tiếng nói của chị hàng xóm làm cậu thoát khỏi những suy nghĩ của cậu, cậu ngồi dậy, mở cửa bước ra ngoài cậu đáp:

-à.... ừm. cũng phải đi chợ cho biết Hà Nội chứ. Với lại em cũng chưa sắm được đồ dùng gì cả.

-ừm mà em ra đây học chắc Bố Mẹ em vui lắm nhỉ.

-Bố Mẹ?

-ừm. Có sao không?

-Mẹ ơi! Mẹ không được chết! Mẹ không được bỏ chúng con!

Hai anh em cậu ôm bà mà khóc nhìn người Mẹ mà cậu yêu thương nhất bỏ cậu mà đi.

-Nín đi các cháu, đừng khóc nữa mà. Mẹ cháu đi chơi ở một nơi rất xa rồi Mẹ sẽ về với các cháu.

-Bà đừng lừa cháu! hu hu! Mẹ cháu sẽ không bao giờ về với cháu nữa đúng không? bà nói đi? nói đi bà?

Bà cậu còn biết làm gì nữa chỉ ôm lấy hai chị em cậu vào lòng. Không có niềm vui nào vĩnh viễn. Không có buổi tiệc nào không tàn. người rồi sẽ già rồi sẽ chết, không chết trước rồi cũng chết sau. đó là quy luật tự nhiên. nhưng tại sao ông trời lại cướp lấy mất Mẹ cậu khi hai anh em cậu còn là những đứa trẻ chứ. Thời gian cứ thế trôi đi. Tưởng rằng thời gian có thể xóa nhòa đi nỗi buồn thì lại một lần nữa ông trời lại cướp đi mất người bà mà cậu yêu quý không kém.giờ chỉ còn hai anh em cậu và cũng là người cuối cùng mà cậu yêu quý, nhưng biết làm thế nào với căn bệnh tim bẩm sinh của em cậu đây. tính mạng của em cậu có thể chết bất cứ lúc nào.

-Hu Hu! Anh ơi? thằng tung béo lấy bánh của em.

Hu hu.

-Thằng tung béo à? Em dẫn anh đến đó đi?

Vừa đi đến nơi cậu đã hét lớn:

-Đây Tung béo sao lại lấy bánh của em tau?

-Tau thích? Mi làm được gì tau nào?

Nó kêu ngạo đáp

-Mi? tóm lại là mi có định trả bánh cho em tao không?

-Không!

Nó dứt khoát.

-Không này! nói xong cậu lao đến đánh nhau với Tung béo. Nghe cái tên cũng đã biết hấn to lớn đến cỡ nào. so với giáng người nhỏ con của cậu thì cậu hoàn toàn bị nó đánh. Nhưng cậu không bỏ cuộc vì em cậu.

-Định đánh tau hả? đừng mơ! nói xong hấn bỏ đi.

Cậu bị nó đánh đau điên người nằm im tại chỗ, thấy vậy em gái cậu chạy lại đỡ cậu dậy khóc thút thít:

-Anh ơi? anh có làm sao không?

Cậu ôm em gái vào lòng khóc thút thít:

-Anh xin lỗi! Anh xin lỗi em! Anh không bảo vệ được em không bảo vệ được em. Hu hu.

-Em xin lỗi. Hu hu.

-Anh nhất định phải bảo vệ em, anh nhất định sẽ không cho ai ăn hiếp em nữa.

.....

Vừa về đến nhà cậu đã thấy bố cậu chờ sẵn ở sân trên tay cầm theo một cái roi, thấy cậu về bố cậu chạy lại kéo tay cậu vào nhà quát lớn:

-Tuấn! Ai i đánh nhau hả?

-Con!.....

-Đánh nhau này! Bố cậu không cho cậu giải thích đã đánh cậu. đây là lần đầu tiên Bố cậu đánh cậu.

-Ai dạy i đánh nhau hả? đúng là hư hỏng rồi. Dứt lời Bố cậu lại

đánh cậu.

-Tau cấm mi lần sau không được đánh nhau nữa nếu không thì đừng có

trách tau.

-Ai i đi học võ hả? học võ để ăn cướp à? để đi giết người à?

-Con.....

-Học võ này.....

-Tau cấm mi không được đi học võ nữa nghe chưa. dạo ni không có Mẹ mi hư rồi.

Rồi Bố cậu lấy vợ hai. Tưởng rằng cậu sẽ được yêu quý như trước. Cậu sẽ được sống lại hạnh phúc như ngày xưa. nào ngờ bà ấy đúng là một bà “gì ghẻ”. Nhân gian nói không sai: “Mấy đời bánh đúc có xương. Đời nào gì ghẻ lại thương con chồng.” Bà ta suốt ngày bắt cậu làm việc. Sai cậu làm hết việc này đến việc khác. rồi bà ta sinh cho Bố cậu một thằng con trai. Sinh cho cậu một đứa em trai. đúng là Mẹ nào con nấy, không khác gì tính Mẹ nó. Năm nay cậu 12 tuổi, bệnh tim của em cậu càng ngày càng nặng rồi cũng Bỏ cậu mà đi. cậu buồn, cậu khóc, cậu ghét Bố. Cậu ghét bà ấy. Cậu ghét đứa con bà ấy. Cậu ghét gia đình này cậu ghét tất cả. cậu càng ngày lại càng bị bà ta ăn hiếp, bóc lột sức lực nhiều hơn, việc gì cũng đến tay dù to hay nhỏ. Cậu không nghe lời bà ấy thì bà ấy đánh đập mắng mỏ. Không có việc gì là vừa ý bà ta cả. lúc đầu cậu cũng cãi lại, nhưng ai sẽ là người bênh cậu đây, ai sẽ bảo vệ cậu đây. trước đây còn có em gái cậu. Nhưng giờ chỉ còn một mình cậu. Cậu nhẩn nhện, rồi trầm tính dần không nói chuyện, không cười. Cậu buồn không ai biết, khóc không ai hay. Nhiều lần cậu đã nghĩ đến cái chết. chỉ cần chết là cậu sẽ được gặp bà, gặp Mẹ, gặp em gái. nhưng cậu không thể chết những lúc buồn cậu khóc, cậu lại nhớ đến bà, đến Mẹ, đến em gái cậu lại lấy sợi dây chuyền của bà tặng cậu, cậu lại có thêm dũng khí để sống. Cậu ước một ngày khi nhắm mắt lại sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa, lúc đó cậu sẽ được gặp được những người cậu yêu thương.....

5. Chương 5 : Mike Có Nghĩa Là Ngốc Nghếch. Từ Giờ Nhung Sẽ Gọi Tuấn Là Mike”

Thấy cậu đứng im không trả lời chị hàng xóm nói tiếp.

-Này Mike, em không sao chứ. Tềng nói của chị ấy làm cậu thoát khỏi những suy nghĩ xa xưa.

-àkhông? mà chị hỏi gì nhĩ?

-chị hỏi là em đậu đại học chắc Bố Mẹ vui lắm nhĩ?

-à. ừm. đương nhiên rồi vui chứ. bố mẹ nào mà chẳng vui khi con mình được đi học.

Cậu nói mà lòng cứ đau như dao cắt. Thực sự mà nói thì tuy bố cậu cũng muốn cậu đỗ đạt nhưng còn ba ta, bà ta thực sự chẳng muốn cho cậu đi học chút nào, khi nhận được giấy báo trúng tuyển của trường Bách Khoa Hà Nội cậu cũng đã vô tình nghe lén được những cuộc nói chuyện của bố cậu với bà ta, chủ yếu là ngăn cản cậu đi học với lý do là kinh tế khó khăn, việc đồng án vất vả. Thực chất bà ta sợ khi cậu đi rồi sẽ không còn ai sai bảo, không còn ai để bắt nạt, khi cậu đi rồi bà ta sẽ mất một osin không lương và rồi việc gì cũng đến tay, sẽ vất vả. Khi nghe được những lời đầy lòng cậu như thất lại và cậu cũng đã hạ quyết tâm nếu bố cậu nghe lời bà ta thì cậu cũng phải quyết tâm bỏ đi. Nhưng cũng may người bố “yêu quý” của cậu đã cho phép cậu đi học.

-Mà sao em lại tên là Mike. Không phải tên thật đó chứ?

-Ừm. Không phải tên thật!

-Thế tên thật của em là gì?

Chị tò mò

-Em là Nguyễn Minh Tuấn.

-Sao em lại lấy tên mình là Mike.

-à.....

-Lớp chúng mình năm nay có một bạn mới chuyển đến. Vào đi em.

Nói rồi một người bạn nữ bước vào. Thầy giáo nói tiếp:

-Bạn này là Nhung em ngồi chỗ này nhé.

Nhung dạ một tiếng rồi đi xuống chỗ ngồi của mình, “bên cạnh cậu”. Nhung ngồi xuống quay người sang cậu bắt chuyện:

-Chào bạn mình là Nhung. Mình mới chuyển vào trường nên chưa biết, mong bạn giúp đỡ. Mà bạn tên gì nhỉ?

-à..... ừm. Mình tên Tuấn

Giờ ra chơi.....

Mọi người ủa nhau ra ngoài, Nhung định ra chơi với các bạn thì thấy cậu vẫn ngồi đấy quay mặt ra cửa sổ, thấy vậy Nhung lên tiếng:

-Sao bạn buồn thế?

Thấy Nhung hỏi vậy cậu giật mình quay lại nhìn Nhung rồi nói:

-Tớ á? Tớ vẫn bình thường mà, sao bạn lại nói thế?

-Nhìn ánh mắt của cậu có vẻ như buồn buồn thế nào ấy!

-Thế nào là thế nào?

-Tớ không biết! Mà sao cậu không ra chơi cùng các bạn?

-Các bạn?

-Ừm.

-Không thích.

-Sao lại không thích?

-Vì tớ không thích thế thôi!

-Nhưng mà tớ vẫn thấy cậu buồn buồn thế nào ấy?

-Sao bạn lại nghĩ thế. Tớ vẫn như mọi ngày?

-ánh mắt của cậu hiện lên một chữ buồn kia kìa?

-Chữ buồn. ở đâu?

-Đấy thấy chưa! Dấu đầu hở đuôi nhé? Thôi có chuyện gì thì cậu kể cho tớ nghe đi. nếu giúp được tớ sẽ giúp.

-Không có gì đâu! cậu ra chơi với các bạn đi?

-Đi. Chúng ta cùng đi?

-Không! Tớ không đi đâu!

-Cậu không đi thì tớ cũng không đi vậy?

-Tùy cậu! Nói rồi cậu quay mặt ra cửa sổ.

-Bạn buồn thật à? Kể tớ nghe đi, biết đâu tớ có thể giúp. Hay là tớ kể chuyện buồn của tớ rồi lát nữa cậu kể chuyện buồn của cậu cho tớ nghe.

Thế có được không?

-Cậu cứ kể đi?

-Hồi tớ lớp năm các bạn trong lớp đều được tiên tiến. chỉ mỗi tớ không được. Tớ buồn lắm rồi tớ chạy về nhà ôm lấy Mẹ mà khóc.

“Mẹ” cậu lại nhớ đến Mẹ. Ước gì bây giờ có Mẹ ở bên cạnh cậu để cậu có thể sà vào lòng Mẹ ôm lấy Mẹ mà khóc.

-

này..... Tuấn có nghe tớ nói gì không thế.

-À ừm. Mà chuyện đó có gì mà buồn.

-Mặc kệ! Tớ kể rồi đến lượt cậu.

-Không tính! Chuyện đó chẳng có gì mà buồn cả. cậu xua tay.

-Mặc kệ.

-Không tính! Không tính! Chuyện đó không tính.

Câu cười có lẽ đã rất lâu rồi cậu không còn biết đến tiếng cười là gì.

-Ôi cậu có sợi dây chuyền đẹp quá. Cho tớ xem một lát được không?

-Không được! Không được! Cậu từ chối

-Không được thì thôi làm gì mà ghê thế?

-.....

- Tuấn! Cười lên xem nào? trông cậu cười thật đẹp đó. Sao lúc nào Tuấn cũng buồn vậy?

- Thì có chuyện gì vui đâu mà cười chả lẽ ngồi cười một mình à?

- Sao Tuấn không ra chơi với các bạn cho vui?

- Không thích! Tuấn thích ở một mình.

- Sao thế! Từ lúc Nhung chuyển vào lớp này, có lẽ Nhung chưa hiểu hết trước đây Tuấn như thế nào nhưng Nhung thấy Tuấn sao sao ấy?

- Sao là sao?

- Tuấn ít nói. Không hay nói chuyện với các bạn. không hay cười. Lúc

nào cũng thấy buồn.

- Thế à?

- ừm. Nếu Tuấn thấy buồn thì Tuấn hãy nói chuyện với bạn bè, các bạn sẽ giúp cậu quên đi nỗi buồn, sẽ không thấy buồn nữa.

- ừm.

- Sao chỉ ừ vậy?

- Thì Tuấn biết nói gì Nhưng toàn nói đúng!

- Thực ra thì trước đây Nhưng cũng có một thời gian như Tuấn. Nhưng buồn mãi có được gì đâu, buồn mãi có quên được buồn đâu. Chỉ có vui vẻ là có thể quên đi được nỗi buồn. Sẽ không còn thời gian để nhớ đến cái buồn nữa.

- Thế à! Thế thì cậu thử nói chuyện buồn của cậu xem nào! hay là như hôm qua?

- Không! Nhưng thở dài một tiếng rồi cúi đầu nhìn xuống bàn, cậu im lặng như chờ đợi những lời tâm sự của Nhưng. Nhưng nói tiếp:

- Thực ra thì Bố Nhưng mất khi Nhưng tám tuổi. Nhưng yêu Bố lắm. lúc đầu Nhưng cũng như Tuấn, buồn rầu, không thích nói chuyện với bạn bè, lúc nào cũng cứ thích ngồi một mình. Nhưng tớ nhận ra buồn mãi cũng không giúp được gì. vì vậy tớ vượt qua tất cả và trở lại như Nhưng của ngày xưa, vui vẻ, yêu đời.

- Tuấn xin lỗi nha?

- Không sao! đến lượt Tuấn! Kể xem nào?

- ừm. Thì Thì....

- Nhưng đã kể cho Tuấn nghe tất cả, chẳng lẽ Tuấn không kể được cho Nhưng nghe chuyện buồn của Tuấn sao?

- Thì thì..... cậu úp mặt xuống bàn.

- Tuấn nói đi?

Cậu thở dài:

- Mẹ Tuấn mất khi tớ chín tuổi. Rồi bà Tuấncũng mất khi Tuấn lên mười. Năm ngoái em gái Tuấncũng bỏ Tuấn mà đi. tất cả những người mà Tuấn yêu quý đều bỏ Tuấn mà đi.

Cậu khóc nước mắt chảy dài trên má. cậu nói tiếp:

- Nhưng thử nói xem, có phải Tuấn đã làm gì sai mà ông trời trừng phạt với Tuấn như thế.

- Thế Tuấn còn Bố mà?

- Bố ư. Cậu cười khẩy một tiếng. Tuấn ghét Bố, ông ấy đâu quan tâm đến Tuấn, đâu biết Tuấn nghĩ gì, muốn gì, suốt ngày chỉ lo đi kiếm tiền, tớ không cần cái đó, ông ấy còn lấy vợ hai nữa.

- Thế là Tuấn có Mẹ mới rồi còn gì?

- Lúc đầu tớ cũng nghĩ có Mẹ mới rồi Tuấn sẽ trở lại như xưa. nào ngờ,

bà ấy đâu có quan tâm đến Tuấn, suốt ngày chỉ bắt Tuấn làm việc, làm không đúng lời bà là bà ấy đánh đập, chửi rửa Tuấn.

Nhưng vỗ vai cậu an ủi:

- Thôi đừng buồn nữa. Trước đây Nhưng cũng như Tuấn mà. Nhưng là con gái Nhưng còn có thể vượt qua. Tuấn là con trai chẳng lẽ không bước qua nổi. Tương lai còn dài mà. Mà Tuấn không có bạn thân à?

- Trước thì có. Nhưng giờ không ai chịu làm bạn với Tuấn cả. Với lại Tuấn chẳng thích nhiều bạn cho lắm.

- Thế à. Hay từ giờ trở đi Nhưng sẽ làm bạn thân của Tuấn nhé?

- Bạn Thân?
- ừm.
- Nhưng chịu làm bạn thân với Tuấn ư.
- Có sao không?
- à. Không sao!
- Quét định thế nhá.
- ừm.
- Từ giờ trở đi có chuyện gì dù buồn vui cũng phải kể cho Nhung nghe đó.

Cậu khẽ gật đầu.

Từ ngày có Nhung cậu trở nên hay cười, hay nói, trở thành một con người vui vẻ. Khiến mọi người phải nghĩ khác về mình. Hai người trở nên thân thiết, mọi chuyện buồn vui trong cuộc sống đều kể cho nhau nghe

- để Nhung xem Có cái tên gì hay hay để đặt biệt danh cho Tuấn không nào?

Cậu gãi đầu tỏ vẻ khó hiểu nói:

- Biệt danh. Biệt danh gì chứ?

Nhung mỉm cười nhìn cậu nói:

- Để gọi?
- ờ. Xem Nhung đặt biệt danh cho Tuấn Thế nào nào?
- “Mike?” cái tên này hay đấy.
- Mai á. Sao đặt tên giống con gái vậy?
- Không phải là M....A....I mà là M....I....K....E. Tuấn đúng là ngốc thật.
- Thế Mike có nghĩ là gì?

Nhung nhìn cậu cười thầm:

- Mike là ngốc nghếch.
- Giám gọi Tuấn là Ngốc nghếch á?
- Thì đúng như thế còn gì?
- Ghét Nhung quá.
- Ai bảo Tuấn ngốc cơ chứ.
- Ngốc mà cũng có người làm bạn thân với Tuấn đấy thôi. Hihi.

Nhung cười ừa vào:

- Từ hôm nào Tuấn nhà ta biết cách nói đùa thế nhỉ?
- Thôi. Không nói chuyện này nữa.
- Không nói thì thôi.

Hai người ngồi trên ghế đá ngắm lá rơi, bỗng nhiên cậu giật mình như chợt nhớ ra cái gì đó, cậu nói:

- À! Nhung có muốn xem sợi dây chuyền của Tuấn không?
- Có chứ nó đẹp thật, với lại rất lạ!

- Nhưng thích không?
- Nhưng thích lắm!
- Nếu Nhung thích thì Tuấn...Tuấn... Tuấn tặng cho Nhung đó.

Nói rồi cậu đưa cho Nhung sợi dây chuyền của cậu, Nhung nhận lấy ngẩn ngía một lúc rồi ngược mặt lên nhìn cậu:

- Nhưng tại sao lại tặng cho Nhung.
- Thực ra thì.... Thì... sợi dây chuyền này.... nó có một cặp của bà Tuấn tặng cho Tuấn.
- Thế thì Nhung không giám nhận đâu. Nhung đưa cho Tuấn cái sợi dây chuyền mà cậu vừa đưa cho Nhung, cậu xua tay miệng ấp a ấp úng không nói thành lời:
- Nhưng Tuấn..... Tuấn.... Bà... bà Tuấn bảo sau này nếu ai mang lại cho Tuấn hạnh phúc, Niềm vui thì hãy tặng một chiếc cho người ấy.

Nghe cậu nói vậy, Nhung tò mò:

- Làm gì thế.
- Thì... Thì... Tuấn... Tuấn... Tuấn....
- Có gì mà cứ ấp a ấp úng thế.
- Tuấn... Tuấn... Nhung... Nhung... Nhung làm người yêu Tuấn nhé?

Nói xong cậu quay mặt đi nơi khác không giám nhìn vào mặt của Nhung.

Nhung không còn giám nhìn cậu nữa, mắt long lanh, đôi má bắt đầu ửng hồng Nhung cúi mặt, tim đập nhanh hai tay vo tròn cái vạt áo, miệng ấp úng không nói thành lời:

- Nhung... Nhung... Nhung...
- Thôi, coi như tớ chưa nói gì vậy. Cậu buồn khi thấy Nhung ấp úng như thế. Cậu quay người bước đi nặng nề, đôi mắt rưng rưng muốn khóc, tại sao lại như vậy chứ, lẽ nào từ trước đến nay Nhung không hề thích mình,
- lẽ nào.....

6. Chương 5 Tt

Vừa bước được mấy bước thì cậu nghe tiếng gọi của Nhung, cậu quay lại nhìn Nhung:

Nhung bật cười với bộ dạng lúc này của Tuấn.

- Sao Nhung lại cười?
- Tuấn đúng là Mike mà. Nhung có ý là từ chối đâu.
- ý Nhung là....

Nhung khẽ gật đầu. chỉ như vậy thôi cũng đã đủ cho những lời muốn nói. Cậu đến bên cạnh Nhung nắm tay Nhung. Bàn tay Nhung thật ấm áp. chưa bao giờ cậu thấy tương lai rộng mở như lúc này. cậu lấy trong túi ra một sợi dây chuyền rồi nói:

- để Tuấn treo cho Nhung nha?

Nhung khẽ gật đầu.

- Thực ra Tuấn đã mang theo sợi dây chuyền này rất lâu rồi. Và Tuấn biết rằng chủ nhân tương lai của nó là Nhung.

- Hôm nay bắt ngờ tuần nói vậy làm nhưng bối rối, không biết phải làm thế nào. Nói đoạn nhưng dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Thực ra thì Nhung cũng thích Tuấn lắm. Nhưng Tuấn thật ngốc. Gọi Tuấn là Mike chẳng sai tí nào!

- ừm. Tuấn là Mike đó. Nói rồi cả hai cười thật to.

- Tuấn ơi hết năm nay là Nhung phải theo Mẹ ra Hà Nội rồi.

- Sao? Nhưng mà.... Cậu cũng sốt.

- Không sao! Nhưng có phải đi luôn đâu. xem Tuấn kia. Nhung gọi Tuấn là Mike chẳng sai mà, Tuấn ngốc quá!

Cậu gãi đầu mỉm cười nhìn Nhung:

- ừm. Nhớ Thường Xuyên viết thư cho Tuấn nhé?

- ừm. Nhung biết rồi. Nhung vẫn đang làm người yêu của Tuấn mà.

- Nhất định Tuấn sẽ cố gắng học thật giỏi để ra Hà Nội gặp Nhung. Nhất định như thế.

- ừm. Nhung tặng Tuấn cái sáo này để Tuấn làm kỷ niệm. Lúc nào nhớ Nhung thì mang nó ra ngắm xem như Nhung ở bên cạnh.

Cậu gật đầu, cầm chiếc sáo trúc trên tay ngắm ngía.

- Mà Nhung sau này định thi trường gì thế?

- Nhung sẽ thi vào Bách Khoa.

- Tuấn cũng vậy.

- Thế thì hẹn Tuấn tại Trường Đại Học Bách Khoa nhé.

Cậu lại gần Nhung, nắm tay của Nhung:

- ừm. Chúng ta cùng cố lên nha.

- ừm.

Ngày nhưng phải theo mẹ ra hà nội mỗi lúc một gần, mà cậu chẳng muốn điều đó xảy ra tí nào cả, nhưng mà thời gian thì vẫn cứ trôi, rồi ngày chia tay cũng đến:

- Nhung đi nhé?

- ừm. Thương xuyên viết thư cho tơ nhé.

- ừm. Hứa với Nhung là không được buồn! Hãy vui lên, cuộc đời đang ở phía trước. Nhung sẽ chờ Tuấn.

- Hứa đó nha! Ra đến nơi nhớ viết thư cho Tuấn nhé. Cậu bật khóc hai dòng nước mắt cứ chảy.

- Không được khóc. Nếu khóc là Nhung giận Tuấn đó.

- Tuấn Xin lỗi.

- Không sao! Mike của Nhung! Nhung đi đây.

- Hi hi. Nhung đi nhé.

Cậu đưa tay lên vẫy chào nhưng cho đến khi chiếc tàu hỏa chạy khuất dần, khuất dần trong ánh nắng sớm mai.

Thời gian cứ thế trôi đi hai người thường xuyên viết thư cho nhau, cậu

lên lớp 10 và đương nhiên là được vào lớp 10A1 lớp chọn của trường. Chuyện gì cậu cũng kể cho Nhung nghe.

- “Nhưng à. Mike đây, Nhưng dạy tớ phải nói chuyện phải cười nói với mọi người, giờ đây Tuấn có rất nhiều người hâm mộ Tuấn sợ Tuấn xiêu lòng mất. Ha ha, nói đùa thôi, cảm ơn Nhung nha. Giờ đây Tuấn thấy cuộc sống có nhiều cái thú vị lắm. Tuấn yêu cuộc sống Tuấn yêu tương lai và Tuấn cũng rất yêu Nhung đó.”

Cho đến một ngày cậu viết thư, một tuần, hai tuần rồi một tháng trôi qua mà cậu vẫn không nhận được bức thư nào của Nhung cả, cậu đã thử viết thêm nhiều bức thư nữa nhưng kết quả vẫn vậy. Ngày nào cậu cũng xuống thư viện trường hằng mong sẽ nhận được thư của Nhung. Và rồi cuối cùng cũng có một bức thư của Nhung mà cậu mong muốn, cậu vui lắm cậu lấy thư rồi chạy nhanh về lớp....

Mở thư.....

Tay cậu run run. Mắt cậu rưng rưng. cậu suýt bật khóc, cậu chạy nhanh ra khỏi lớp chạy thật nhanh về nhà để không ai biết là cậu khóc. Rồi cậu khóc khóc thật to:

- Tại sao! Tại sao ông trời lại đối xử với tôi như thế. Tôi đã làm sai điều gì mà ông lại trừng phạt tôi như thế. ông hãy nói đi. tại sao? Tại sao những người con gái t

ôi yêu quý ông đều cướp đi của tôi. ông hãy nói đi? tại sao lại thế? Cậu tự nghĩ từ giờ sẽ không bao giờ quan tâm, không bao

giờ yêu thương ai, sẽ không bao giờ yêu một ai nữa.

-

- “Tuấn à. Bác là Mẹ của Nhung. Bác không định viết thư cho cháu.

nhưng thấy cháu viết thư mà bác không viết thư lại bác thật có lỗi với cháu. Nhung nó chết rồi, nó chết cách đây 1 tháng, trước khi nó chết nó nhờ bác không được nói cho cháu biết, lúc nào cháu ra Hà Nội thì lúc đó nói với cháu trả cháu sợi dây chuyền lúc đó cháu cũng trưởng thành rồi. Bác biết sẽ không giấu được lâu. sớm muộn gì thì cháu cũng biết. bác xin

lỗi.....

Cầm sợi dây chuyền trên tay cậu không tin đó là sự thật. Sự thật nó quá phũ phàng với cậu.

- ” Tuấn này! sau này nếu có chuyện gì cũng không được bi quan, hãy vượt qua nó nhé. Vui vẻ là liều thuốc hữu hiệu nhất đó. Sau này không có Nhung ở bên mà Nhung nghe ai đó nói Tuấn buồn, không vui, là Nhung giận Tuấn đó, Nghe chưa”

- Nhung à, Tuấn biết rồi Tuấn sẽ luôn nhớ lời Nhung, Tuấn sẽ luôn luôn vui vẻ, sẽ không buồn đâu, Nhung đừng lo. Tuấn sẽ phấn đấu học thật tốt, sẽ không phụ lòng Nhung đâu, sẽ không làm Nhung phải lo lắng về tớ đâu, tớ hứa. Tớ hứa đó.

Thời gian cứ thế trôi đi, vào năm cậu lớp 11 giữa trưa nắng hè nắng gắt, cậu đi một mình trên đường, cậu nhìn thấy một cô bé nằm trên đường, hình như là bị tai nạn. Cậu chạy lại ôm cô bé:

- Này! này! Tỉnh dậy đi cô bé. đừng nhắm mắt đừng ngủ.

Cậu nhìn xung quanh, không có ai cậu bế cô bé vào bệnh viện, may mà bệnh viện không xa lắm vừa đi cậu vừa hỏi tên quê quán cô bé. Cô bé ấy nhìn cậu mắt cô mờ mờ không rõ cô bé đưa tay lên cổ cậu nắm lấy sợ dây chuyền của cậu rồi bất tỉnh. Vô tình đã giật luôn sợi dây chuyền của cậu. đến bệnh viện cậu vẫn ngồi ở đó, chờ tin bác sỹ.

- Ai là người nhà của bệnh nhân.

- Cháu là bạn của bạn ấy. Bạn ấy có sao không ạ.

- Bạn ấy không sao. May mà cháu đưa bạn ấy kịp thời.

- Cảm ơn bác sỹ!

- Mà sao bạn ấy lại bị tai nạn.

- à.....

-

- ừm. May mà có cháu chứ không thì tính mạng của bạn ấy không biết ra sao!

- Thôi muộn rồi cháu về đây.

Cậu không biết là mình đã mất sợi dây chuyền. Mãi đến tối khi cậu sờ

vào cổ mới không thấy sợi dây chuyền đó. Cậu không biết tại sao mất. Cũng không mất lúc nào. rồi cậu nghĩ rất nhiều chuyện, rất nhiều.

- Bác sỹ, cô gái ở phòng này đâu rồi ạ?

- à người nhà cô ấy đến đón cô ấy rồi.

- Thế bác sỹ có biết cô ấy ở đâu không ạ?

- Bác không biết! cháu lại hỏi cô y tá ở phòng đầu ấy xem kìa.

- Cảm ơn bác sỹ.

Cậu đã làm mất sợi dây chuyền, một sợi dây chuyền chứa rất nhiều chuyện buồn vui của cậu. Cậu thở dài,Rồi nghĩ:

- đành vậy thôi, duyên số đã định làm sao thay đổi được.

Thoắt cái cậu đã chuẩn bị thi đến nơi, thế mà mọi việc trong gia đình cậu đều đổ dồn lên người cậu, cậu không còn thời gian để học nữa. Cậu phải tranh thủ học buổi đêm khi mọi người đã đi ngủ hết. Cậu ghét Bố, cậu không thích nói chuyện với Bố, không bao giờ tâm sự với Bố. Thậm chí bây giờ chưa chắc Bố cậu đã biết cậu học lớp mấy. Nhưng đó cũng là nghị lực để cậu học tốt hơn cậu cố gắng hơn. chỉ cần cậu đậu đại học thì cậu sẽ được ra Hà Nội, sẽ được rời xa gia đình đáng ghét này, và rồi điều gì đến sẽ đến đương nhiên cậu đậu đại học.

Ngày cậu đi học không có ai tiễn bước cậu đi cả. Bố cậu đi làm còn bà ta chẳng thèm dặn dò chẳng thèm nói với cậu một cậu cũng chẳng quan tâm là cậu đi hay chưa, mang túi đồ trên vai cậu lặng lẽ rời căn nhà “đáng ghét” bước thật nhanh như muốn rời xa cái căn nhà này càng nhanh càng tốt. Cậu sờ tay vào túi quần, là năm triệu mà bố cậu đã đưa cho cậu trước khi đi làm:

- “nhất định con sẽ trả lại số tiền này cho bố”. Cậu cười khẩy, lòng xót xa.

Hà Nội.....

Lần theo địa chỉ. Cậu đi đến một căn nhà nhỏ ở Hà Nội. Hy vọng là không sai, cậu thăm nghĩ. Cậu muốn đến thăm Nhưng việc đầu tiên mà

cậu muốn làm khi ra Hà Nội.

- Cháu chào bác. bác có phải là Lan, Mẹ của Nhưng không ạ?

Bà lan nhìn cậu chăm chăm.

- ừm. đúng rồi cậu là.....

- cháu là Tuấn, bác có nhận ra cháu không ạ?

- Tuấn hả cháu, vào nhà đi!

- Vâng. cảm ơn bác.

- Cháu lớn thế này rồi à? Nếu Nhưng còn sống chắc nó sẽ vui lắm

Một khoảng im lặng, câu nói của bà Lan làm cả hai im lặng không nói gì.....

- Cháu có thể đi thăm Nhung được không ạ?
- ừm. để Bác dẫn cháu đi.
- cảm ơn bác.....
- Nhung à? Tuần đây! Mike của Nhung đây. Nhung có còn nhớ Mike này nữa không?
-

Đọc tiếp Lớn lên anh sẽ yêu em – chương 6

7. Chương 6 : Em Tin Một Ngày Sẽ Gặp Được Anh Ấy, Sẽ Gặp Được Ân Nhân Đã Cứu Em Ngày Xưa (1)

- Này Mike! Em có nghe chị nói gì không?
- ừm. Có. Vì em quá ngốc mà.
- thế à?
- ừm. Ngày xưa em ngốc lắm nên bạn em gọi là Mike.
- ừm. Thế giờ chị gọi em là gì?
- chị cứ gọi em là Mike đi.
- ừm. chị không thấy ai như em tự nhận mình là ngốc nghếch.
- Hi hi. Thì em có gì thì em nói vậy.

Thời gian cứ thế trôi đi. cậu luôn chứng tỏ là một con người có bản lĩnh. Một lớp trưởng gương mẫu. Một thần tượng trong mắt các nữ sinh trong khoa cũng như của nhà trường. Ngoài ra cậu là một người giỏi toàn diện các môn thể thao, giỏi giao tiếp, ứng xử. Văn nghệ đặc biệt cậu hát rất hay, biết chơi các nhạc cụ âm nhạc như sáo, đàn ghita, đàn bầu. Nhưng không ai biết cậu có cái tài văn nghệ này. mà cậu có bao giờ giờ thể hiện ọi người mà mọi người biết.

- “Tôi sinh ra giữa lòng miền trung miền thùi dương, ruộng hoang nước mặn đồng chua..... đèn trăng cao..... thôn xóm làng ngẩn ngơ lầm than.”

Cậu đang hát thì cậu nghe có tiếng bước chân nên cậu không hát nữa.

- Mike cậu đến sớm thế?

Cậu quay mặt về nơi phát ra tiếng nói:

- Mai à! Cậu cũng thế thôi!
 - Hi hi. Không đến sớm thì làm sao có thể nghe được giọng hát của cậu. Thế mà cứ giấu tài nhé.
- Bị người khác phát hiện cái tài của mình cậu chẳng thể nói được gì nữa bèn gãi đầu nói:
- Tớ chỉ hát cho vui thôi mà.
 - đó là mới hát cho vui thôi đấy. Không biết hát thật sẽ như thế nào nữa.
 - thôi tớ vào lớp đây....

-

- ít hôm nữa là 20/10 rồi, có ai hát tặng cô và các bạn nữ một bài hát không?

Thấy cô giáo nói vậy chẳng ai chịu đứng lên thể hiện cả, được một lúc sau Mai đứng dậy nói:

- Thưa cô. bạn Mike đi ạ. Bạn ấy hát hay lắm.

Cô giáo tò mò hình như lớp này được mỗi một người tên là Mai lại là người đứng dậy bảo bạn Mike hát hay lắm, không lẽ tự nói mình sao. Càng nghĩ càng khó hiểu cô giáo hỏi tiếp:

- Mike là ai thế. Học sinh mới à?

- à quên! thưa cô là bạn Tuấn ạ. Bạn ấy hát hay lắm ạ!

- Lớp trưởng à?

Cả lớp vỗ tay hoan hô. cả lớp chưa bao giờ nghe giọng hát của cậu.

- Tuấn! Em có thể hát cho cả lớp nghe được không?

Cậu vội đứng dậy biện minh:

- Dạ em không biết hát đâu ạ! Cô và các bạn đừng nghe bạn Mai nói linh tinh!

- Em không nói Linh tinh! Lúc sáng em vừa nghe bạn ấy hát. bạn ấy hát hay lắm! Mai khẳng định. Thấy Mai khẳng định, cô giáo hỏi lại một lần nữa:

- Tuấn! Em có thể hát cho cô và các bạn gái một bài hát nhân ngày 20/10 được không?

- Thực sự em không biết hát đâu ạ!

- Hát đi!!! hát đi!!! cả lớp đồng thanh. Mọi người đang nhìn cậu mọi chờ cậu.

- Hát đi!!! Hát đi!!! tiếng hét mỗi lúc một to. Cậu đành phải hát.

- Thôi được rồi! Em sẽ hát! tớ sẽ hát. Nhưng em có một điều kiện, tớ có một điều kiện.

- Em nói đi?

- Em chỉ hát một lần này thôi. sau này các bạn đừng bảo tớ hát nữa thì tớ sẽ hát.

- được rồi! Hát đi. cả lớp nhao nhao.

- Thực sự em không thuộc bài nào cả, em chỉ thuộc mỗi một bài là Lối Về Đất Mẹ thôi.

- Cũng được em hát đi?

Cả lớp im lặng. Cậu bắt đầu hát:

- “Tôi sinh ra giữa long miền trung.....

- Tiếng hát vừa cất lên cả lớp không một tiếng động.

- Hò ơi! Hương Giang ơi!.....

Thực sự cậu hát quá hay. Mọi người muốn hét lên cũng không được.

- Có nghe đêm trường tiếng ai cười, suối lệ đoàn viên giữa lòng đất Mẹ triền miên.”

Và khi ca khúc kết thúc, cả lớp như vỡ tung không còn gì để nói cả. ngoài những tiếng vỗ tay và la hét.

Lại một lần nữa cậu là cho các bạn nữ hôm mộ cậu hơn. thần tượng cậu hơn.

Không khí xuân tràn ngập sắp đường phố Hà Nội, đường phố ngập tràn xe cộ mọi người đi mua sắm. cậu nhìn họ mọi người trong gia đình nắm tay nhau. Đeo nhau, họ nói chuyện rất vui vẻ, cậu ước gia đình cậu cũng được hạnh phúc như vậy. Cậu thở dài:

- thế là tết đến thật rồi.

Tết!!! Mọi người ai cũng chờ cơ hội này để có thể về quê, về nhà tụ họp cùng gia đình, đón một cái tết thật vui vẻ và hạnh phúc. Còn cậu, tết là một điều gì đó khủng khiếp. Về quê với cậu là một cực hình, cậu chẳng bao giờ mong đợi hay nghĩ tới điều đó cả, cậu ghét nó. Hay nói đúng hơn là cậu ghét nhìn thấy gia đình cậu, cậu ghét Bố, cậu ghét bà ta. Cậu ghét đứa em của mình. Cậu ghét tất cả. Ít ra ở đây còn có tiếng cười, còn có sự quan tâm, chia sẻ. Còn nơi đó chứa bao nhiêu sự đau khổ của cậu.

Năm học sau cậu tham gia đội sinh viên tình nguyện của trường nhằm tìm thấy niềm vui, tìm thấy nụ cười.....

Đang ngồi thì bỗng có một cô bé tiến lại gần cậu hỏi:

- Anh ơi! cho em hỏi tí được không ạ?

Cậu ngược nhìn cô bé:

- ừm. Bạn cứ hỏi tự nhiên.

- phòng nạp hồ sơ ở đâu ạ?

- Bạn là sinh viên mới à?

- Vâng.

- để tớ dẫn đi nhé?

- Thế thì cảm ơn anh nha.

Cậu đứng dậy dẫn cô bé đi, đi được một đoạn cô bé hỏi:

- Mà anh tên gì nhỉ?

- A...ừm..... Cứ gọi anh là Mike.

- “Mike” -cô bé tỏ ra vẻ khó hiểu.

- ừm. Cứ gọi thế đi.

- ừm. Mà anh là sinh viên năm mấy thế?

- Anh năm hai rồi.

- ừm. Mà anh năm này bao nhiêu tuổi thế.

- 20. mà em hỏi hơi nhiều rồi đấy! Không giới thiệu về mình đi?

Bị đột ngột hỏi lại cô bé đỏ mặt:

- Hi hi. Anh có hỏi đâu mà. Em tên là Thảo, năm nay 19 tuổi.

- ừm. đến rồi đấy. Mà em đã tìm được phong trọ chưa.

- à. Chưa. cô bé cười buồn.

- Có cần anh

tìm giúp không?

Cô bé mắt long lanh đầy cảm ơn nhìn cậu:

- được thế thì còn gì bằng. anh tốt quá!

- Có gì đâu. nhiệm vụ của bọn anh mà. em gặp ai cũng vậy thôi. gần nhà anh có một dãy trọ mới xây. nhìn cũng được, cũng khá rộng. Xong rồi tí nữa anh dẫn em đi xem.

- ừm. Cảm ơn anh. Cô bé nở một nụ cười trong sáng, trông thật “thân quen lạ thường”

-

- Em thấy thế nào.

- Cũng được ạ.
- Ok, anh đã hoàn thành nhiệm vụ. Anh đi đây.
- Mà anh ơi.....
- Sao?
- Nhà anh ở đâu?
- à. ành anh không xa lắm đâu . ở ngay đây này. nói rồi cậu chỉ tay về phía đông.
- ừm. Cảm ơn anh vì tất cả nhé.

- Anh ơi! cho ẹm ngồi đây được không?
- ừm! Bạn cứ ngồi tự nhiên. Theo phản xạ tự nhiên cậu trả lời và ngược nhìn người vừa hỏi mình, và giật mình khi người hỏi mình là Thảo, Thảo cũng vậy:
- Ô! Là anh à!
- Sao lại vào lớp này học.
- à! Chị Ly bị ốm , em đi học thay chị ấy.
- à ừm! ...Nói xong cậu quay mặt ra cửa sổ, hôm nay cậu không được vui, Thảo nhìn cậu, cậu không giống như tính cách của người hôm trước mà Thảo gặp cứ như hai người khác nhau vậy:
- Anh ơi, hôm nay nhìn anh không được vui nhỉ.
- Nghe Thảo nói vậy cậu giật mình quay lại nhìn Thảo:
- Hả! Đâu có đâu ngày nào chả như ngày nào.
- Không em thấy khác hơn buổi đầu tiên em gặp anh.
- Khác thế nào?
- Thì nhìn có vẻ buồn.
- Tại sao em lại nghĩ thế?
- Nhìn ánh mắt anh là biết rồi.
- Nhìn ánh mắt!
- ừm.
- Không phải đâu.
- ánh mắt anh hiện lên một chữ buồn kia kìa.
- Ánh mắt, nỗi buồn?
- ừm.
- “Nhưng mà tớ vẫn thấy cậu buồn buồn thế nào ấy?
- Sao bạn lại nghĩ thế. Tớ vẫn như mọi ngày?
- ánh mắt của cậu hiện lên một chữ buồn kia kìa?
- Chữ buồn. ở đâu?
- Đấy thấy chưa! Dấu đầu hở đuôi nhé? Thôi có chuyện gì thì cậu kể cho tớ nghe đi. nếu giúp được tớ sẽ giúp.”

Quá khứ lại tràn về, trước đây là Nhung còn giờ đây là Thảo. Vậy là người thứ 2 có thể nhìn thấy lòng cậu. Cậu ngạc nhiên nhìn Thảo. Và rồi cậu sững người khi thấy sợi dây chuyền Thảo đang đeo giống của bà tặng cho cậu.

Chắc là trùng hợp thôi! Cậu thầm nghĩ.

- Anh ơi! Sao nhìn em kĩ vậy?

- à không ... Cho anh xem sợi dây chuyền của em được không.... ý anh là... là cái dây chuyền này lạ quá, anh quá tò mò thôi.

- à...ừm ...thì...

Cậu nhìn Thảo có vẻ lúng túng nên không nói nữa.

- Cái đó của em hả.

- à ...không..

- không phải của em thì của ai? Cậu hỏi.

- ừm ...thì...Chuyện này nói ra dài lắm.

- cậu im lặng như muốn nói với Thảo là: “em hãy kể đi”.

- Vào hồi em học lớp 10 em được cùng lớp đi chơi thăm quan. Giữa trưa em đi mua nước uống thì bị ô tô va phải. Lúc đó em thấy trời đất quay cuồng, người lạnh toát. không còn sức để sống. Cũng may có một anh nào đó đến rồi cứu em. Sau đó đưa em vào bệnh viện. Sợi dây chuyền này là của anh ấy. Em chưa kịp hỏi gì về anh ấy cả. nhưng em tin một ngày sẽ gặp được anh ấy sẽ gặp được ân nhân đã cứu em ngày xưa. nếu anh ấy chưa có vợ thì em sẽ lấy anh ấy làm vợ. Em biết chắc lúc anh ấy cứu em anh ấy cũng ngang tuổi em vì em thấy anh ấy đi học và mặc đồng phục của trường nào đó.

Cậu sững người, vui buồn lẫn lộn. Vì sợi dây chuyền mà Thảo đang treo là của bà cậu tặng cho cậu, Nhưng nếu nói ra cậu chính là người đã cứu Thảo năm xưa thì..... thì... mà chuyện đó thì cậu không muốn điều đó xảy ra. Hay nói đúng hơn là cậu sợ.

- Em ngốc thế, nếu người ta không yêu em hay đại loại là ít tuổi hơn em thì sao?

- Nếu ít tuổi hơn thì em sẽ làm chị nó, em sẽ chặn sóc nó để trả ơn. còn em Xinh thế này em không tin là anh ấy không thích em. Hi hi. Em đùa thôi chứ em chưa nghĩ đến chuyện đó.

Công nhận Thảo dễ thương, khuôn mặt xinh đẹp, làn da trắng trẻo, nụ cười thơ ngây trông rất duyên. không thích mới lạ đó.

- “Tuấn! Mày đang nghĩ gì vậy. Không được nghĩ đến chuyện đó. Mình

không thể thích Thảo, không được. Tuyệt đối không được”

Cậu nghĩ rồi lắc đầu lia lịa.

- Anh làm gì mà lắc đầu thế.

- à... không. mà em tin là sẽ được gặp anh ấy ư?

- ừm. Em tin. Giọng Thảo có tỏ vẻ khẳng định.

- Tại sao?

- Em cũng không biết nữa nhưng em có niềm tin.

- à. Mà em... em... anh... anh...

- anh nói đi đừng ngại.

- Anh Anh..... muốn mua lại sợi dây chuyền này của em. ý anh là... anh thích sưu tầm những đồ lạ lắm nên... nên. cậu lúng túng.

- Không em không thể bán. đây là của ân nhân của em em phải trả cho anh ấy.
- Nhỏ em không bao giờ gặp thì sao?
- Em đã nói là em tin một ngày sẽ được gặp anh ấy.

Cậu im lặng không nói gì nữa, cậu suy nghĩ, suy nghĩ rất nhiều. Làm thế nào để lấy lại được sợi dây chuyền này. cậu không thể nói cho Thảo biết mình là người ấy. Mọi người ơi hãy nói cho Tuấn biết Tuấn phải làm thế nào được không? rồi cậu thở dài.

8. Chương 6 : Em Tin Một Ngày Sẽ Gặp Được Anh Ấy, Sẽ Gặp Được Ân Nhân Đã Cứu Em Ngày Xưa (2)

- Chào anh!
 - ừm. chị Ly chưa khỏi ốm à?
 - ừm. Em đi học nốt hôm nay nữa thôi.
 - ừm. Mà em này... anh... anh... cậu lúng túng không biết nói thế nào.
 - có chuyện gì thế? Anh nói đi.
 - thôi không có chuyện gì đâu!
 - anh cứ nói xem nào?
 - Biết nói thế nào nhỉ. Thực ra anh.... Anh có biết về sợi dây chuyền này của em.
 - Thật không? em biết mà. Thảo mừng rỡ.
 - Em biết ư?
 - Thì em cũng nghĩ là anh biết.
 - Vì sao?
 - Thì Những người bạn của em thấy sợi dây chuyền này không ai phản ứng như anh cả. vì thế mà em biết mà là có lẽ anh biết. Nhưng thôi. anh nói đi, là ai, tên là gì? giờ sao rồi, có vợ chưa..... Thảo hỏi dồn dập
 - Thực ra thì.... Thì.... Cậu lúng túng không biết nên nói sao cho để
- Thảo hiểu, trong khi Thảo dục cậu trả lời.
- Sao lúc nào anh cũng ấp a ấp úng thế?
 - Thì anh ấy là bạn của anh nhưng anh ấy chết rồi.
 - Sao!!! Thảo sững sốt.
 - ừm. Anh ấy chết rồi. Trước khi chết anh ấy bảo anh khi nào có dịp thấy sợi dây chuyền này thì hãy xin lại hộ anh ấy, vì đây là vật kỷ niệm của anh ấy.
 - Anh ấy chết lúc nào? tại sao chết?
 - à! Anh ấy chết lúc anh ấy học lớp 12. bị tai nạn em à. Cũng vì anh đã hứa với anh ấy nên.....
 - ừm. Em hiểu rồi.

- Vậy em có thể.....

- ừm. Giờ anh ấy chết rồi em giữ nó làm gì nữa? Thảo buồn và không nói gì nữa. Thảo đưa tay lên cổ tháo cái sợi dây chuyền xuống nắm chặt trong tay nắm thêm chút nữa, dù gì thì đây cũng là một vật kỷ niệm của Thảo, có đã gắn bó với Thảo cũng khá lâu rồi nên cũng có đôi chút luyến tiếc, nhưng người ta cũng đã chết rồi, giữ lại cũng còn ý nghĩa gì chứ, Thảo thầm nghĩ rồi đưa cho cậu sợi dây chuyền.

- Cảm ơn em nha.

- Cầm sợi dây chuyền trong tay, lòng cậu vui sướng lạ thường. Còn Thảo, trái ngược với tâm trạng của cậu, Thảo cứ nghĩ một ngày sẽ gặp được ân nhân cứu mạng mình năm xưa, nào ngờ một ước mơ mỏng manh như thế cũng tan thành mây khói.

- à anh ơi? lúc nào rồi anh kể cho em nghe về anh ấy nhé?

ừm.

Đang ngồi xem lại mấy cái bài tập ở trong nhà thì có tiếng gõ cửa, cậu ra mở cửa xem là ai, hóa ra là Thảo:

- Thảo à, vào đi.

- Vâng. Anh có rồi không?

- ừm. Có!

- Anh kể cho em nghe đi?

- Kể chuyện gì? Tỏ ra vẻ khó hiểu cậu nhìn chằm chằm vào Thảo:

- Thì chuyện gì nữa? hôm nọ anh hứa.

Đến giờ cậu mới biết đó là chuyện gì:

- à, anh quên mất.

- Anh ấy tên gì?

- à. Anh ấy tên Hùng.

- Anh ấy thế nào?

- Anh ấy xấu tính lắm, anh ấy là người xấu.

Thảo nhăn mặt, cau mày:

- Anh đùa em à! Xấu mà anh vẫn kết bạn.

- à. Ờ.... hi hi. Cậu cười thật đẹp, thực ra anh ấy là một người bình thường như bao người khác thôi không có gì đặc biệt cả.

- à. Mà anh ơi. hôm nào anh về quê anh có thể cho em đi thăm mộ anh ấy được không? em muốn thắp cho anh ấy nén hương. Xem như là trả ơn anh ấy.

- à.... Thì.... Thì.... Thảo bất ngờ đề nghị làm cậu không biết xử trí ra làm sao. Thảo nhìn cậu hỏi tiếp:

- Sao không được à?

- Không phải thế. Nhưng gia đình anh ấy chuyển vào Nam rồi.

- Em đâu đi thăm Bố Mẹ anh ấy. Em chỉ muốn thắp cho anh ấy nén hương thôi.

- Thì... thì....

- Anh cho em về thăm anh ấy đi mà. Thảo nũng nịu. Khuôn mặt trông rất dễ thương.

Chuyện đã đến nước này thì còn biết phải làm gì nữa, ném lao thì phải theo lao thôi.

- ừm. Thôi được rồi.

- Anh hứa đó nha.

- ừm.

- Ngoắc tay nhé. Hihi. Nói xong Thảo dơ tay ra cậu lưỡng lự một lát rồi cũng dơ tay ra.

- Ngoắc thì ngoắc.

- Mẹ ơi! nơi này đẹp quá. Con muốn ở đây ngắm tí.

- ừm. Nhớ theo sát mẹ nhé.

- Dạ vâng ạ.

Cô bé ngơ ngẩn ngẩn cảnh, mà quên đi theo Mẹ. Và cô bé bị lạc.

- Mẹ ơi!... Mẹ ơi!!! á.....

cô bé bị vấp ngã, cô bé khóc. Bỗng nhiên có một cậu bé nào đó đến bên cô bé, ngồi xuống bên cô bé:

- Em làm sao thế. Sao lại khóc?

- Hu hu. Em bị lạc mất Mẹ.

- Thôi đừng khóc anh sẽ đưa em đi tìm Mẹ. được chứ.

- Thật á. Cảm ơn anh nha.

- đi thôi. Cậu bé chìa tay ra nắm lấy tay cô bé, nhưng cô bé đau quá không đứng dậy được, cô bé đáp.

- Mà không được rồi. Chân em đau quá!

- anh xem nào. Em có đau không?

- Đau lắm.

- Chắc bị bong gân rồi. anh ngày xưa cũng mấy lần bị như thế.

- Thế có lâu thôi không thế? Em đau lắm. híc híc.

- Đã nói đừng khóc rồi mà. Để anh thổi cho đỡ đau nha.

Nói rồi cậu bé cúi xuống thổi cho cô bé vừa thổi vừa hỏi:

- Đỡ chưa?

- ừm. Em đỡ đau rồi. anh tìm mẹ giúp em đi.

- ừm. Đi nào? À thôi để anh công cho. Lên đây nào?.

- em muốn ăn cái đó, em muốn ăn cái đó. Anh mua cho em nhé?

Dứt lời cậu bé lại gần quán kẹo bông rồi mua cho cô bé một cái thật to.

- em cảm ơn anh nha. Anh ăn này.

- thôi em ăn đi.

- anh ăn đi cho em vui.

- ừm. cậu bé dừng một tí rồi nói tiếp:

- em thích nơi này lắm à?

- ừm.

- Vậy thì anh hứa khi anh lớn lên anh sẽ đưa em về thăm lại chốn này.

- Anh hứa đó nha. Cô bé cười tinh nghịch.

- ừm. Anh hứa.

- à còn cái này nữa. Nhất định lớn lên anh sẽ yêu em. Nhất định lớn lên anh sẽ lấy em làm vợ. Nhất định là như thế.

- Vợ. vợ là gì vậy anh?

- Nghe bà anh bà

o, vợ là người đưa lại hạnh phúc niềm vui ình.

- Thế thì lớn lên em cũng sẽ lấy anh làm vợ. Hi hi.

- Con gái thì lấy chồng chứ không phải là vợ.

- Thế chồng là gì thế?

- Thì chồng là..... nói chung thì cũng giống vợ thôi.

- Thế à. Thế thì nhất định lớn lên em sẽ lấy anh làm chồng.

- Em hứa đó nha. Ngoắc tay nhé.

- Ngoắc thì ngoắc. hihi. Lại một điệu cười tinh nghịch vang lên.

- Thảo, con làm Mẹ lo quá. Sao con lại đi lung tung thế này.

- A. Mẹ. Cô bé chạy lại ôm lấy Mẹ.

- Chân con làm sao thế.

- Chân con đau lắm. may có anh kia giúp con.

- Nói rồi cô bé chỉ tay về phía cậu, mẹ cô bé nhìn cậu rồi cúi xuống hỏi nhỏ với cô bé:

- Ai vậy con?

- Chồng con đó. Cô bé cười tinh nghịch nhìn mẹ.

Bố cô bé lập tức đến bên cạnh cậu bé nói:

- Cảm ơn cháu nhé.

- Dạ không có gì! cậu lễ phép đáp.

Nói rồi người đàn ông đó lại dắt tay cô bé đó rồi đi tiếp, đi được một đoạn thì cô bé quay mặt lại nhìn cậu nở một nụ cười thật tươi, tay trái đưa lên vẫy chào cậu:

- Tạm biệt chồng nhé.

Cậu bé cũng đưa tay lên vẫy chào cô bé:

- ừm. Tạm biệt vợ.

-

- R.....e.....e.....n.....g chuông điện thoại reo.

Thảo tỉnh giấc! Một giấc mơ! một kỷ niệm mà đã lâu rồi mà Thảo không còn nhớ nữa.

- Alo Mẹ à!.....

-

Hôm nay cậu đã lừa dối một cô bé, cậu cảm thấy hối hận, nhưng cậu không thể nói cho Thảo biết toàn bộ sự thật được. cậu thở dài. cậu buồn rầu muốn ra ngoài đi dạo cho đỡ buồn.

- “Thảo à! Xin lỗi! Xin lỗi vì đã lừa dối cô. nhưng tôi thực sự không muốn thấy một điều gì đó nữa xảy ra. Mọi người ơi? thực sự Tuấn làm như thế là đúng hay sai. Nếu sai thì mong mọi người tha thứ cho Tuấn nhé?” Cậu nghĩ thầm. Cậu cứ đi. đi mãi, bất chợt cậu nhìn thấy một đám thanh niên đang trêu chọc một cô gái.

- Em đi đâu mà khuya thế. đi với tụi anh nhé. Ha ha. Cả bọn cười khoái chí.

Cô gái hoảng hốt.

- Bỏ tay ra bỏ tay tôi ra. Không bỏ là tôi là tôi hét lên đấy.

- Hét đi, hét to lên. ha ha. Cả bọn cười lớn.

Cậu nhanh chóng lại gần hơn rồi lên tiếng:

- Ê! Tụi mày làm gì cô bé ấy đấy! Thấy tiếng nói cả bọn quay lại nhìn cậu, một tên trong số đó nói:

- Mày là ai! Cút khỏi đây nếu mày nếu mày không muốn chết.

Cậu cười khẩy một tiếng:

- ôi! may quá! Tao đang muốn chết đây. có giỏi thì giết tao đi. thả cô bé ra.

- Mày giỡn mặt hả. Thật nực cười, mày muốn chết thì tao sẽ ày chết. Tụi bay.

Bốn thằng lao tới đánh cậu. Trong chớp mắt một thằng bị cậu đánh ngã lăn. cả bọn hoảng hốt. Ba thằng lao tới đánh cậu, cậu né được đánh cho ba thằng ngã lăn. thằng đại ca rút ra một cái gậy định đánh cậu.

- Anh ơi, cẩn Thận, cô bé lao tới đỡ đòn cho cậu, cậu giật mình xoay người cô bé lại làm cả hai đều bị đòn.

- Giám đánh lén tao hả. cậu quay lại đá cho hắn một cái hắn ngã lăn.

- Cút đi. năm thằng lồm cồm bỏ chạy. thấy tất cả đã bỏ chạy, cậu chạy lại cạnh cô bé:

- Cô gì ơi? có sao không?

- Ơ. Anh Mike.

- Thảo hả? em có sao không, sao trời tối lại đi một mình có biết là nguy hiểm lắm không?

- Em không sao!

- ừm. Không sao là tốt rồi! Về nhà nào? cậu nhẹ nhàng dìu Thảo dậy.

- á. Em đau quá?

- Thế này mà bảo không sao? Thế có đi được không đấy?

- Đi được. Em không sao mà.

- Không sao thì đi nào..... thôi nhìn em kia đi như thế mà còn bảo đi được. Thôi để anh công cho.

- Thôi em đi được mà. mà anh cũng đang bị thương mà.

- Anh sức trai trẻ bị thương tí đâu có đáng gì. để anh công cho. Lên đi nào?

- Em.....

Thảo không kịp nói gì đã bị cậu công trên lưng. Thảo thẹn thùng, ngại ngùng khi được một người con trai công. Thảo thấy trong lòng dỗi lên một cảm giác khó tả, tự nhiên Thảo thấy đỏ mặt may mà cậu không để ý. Ngày xưa cũng có một người đã công Thảo, Thảo không ngại ngùng mà còn vô tư. Thảo ước đường về nhà dài hơn để được bên cậu nhiều hơn, một cảm giác ấm áp, tin tưởng khác thường, vừa về đến nhà cậu đã nói:

- Em ngồi ở đây trông nhà cho anh, anh đi mua thuốc cho em.

- Không cần đâu.

- Cứ không hoài. cứ ngồi đó. Cậu cương quyết.

Thấy cậu cương quyết Thảo cũng không nói thêm gì nữa:

- Cảm ơn anh nhé.

- Không cần cảm ơn. không có gì đáng kể cả.

Cậu lấy xe đạp đi nhanh ra hiệu thuốc, chỉ mình Thảo ở nhà, Thảo nhìn khắp phòng. Phòng cậu thật sạch sẽ. Thảo thấy một cuốn sách trên bàn, cũng không có việc gì làm, Thảo đến bên cạnh lật cuốn sách đó ra xem.

- “Hôm nay tôi rất vui vì tôi có một người bà tuyệt vời. Bà vừa tặng tôi một cặp dây chuyền rất đẹp tôi thích lắm tôi sẽ luôn giữ nó bên mình, tôi yêu bà nhiều lắm.”

- “Hôm nay tôi đã làm được một việc tốt, tôi đã giúp đỡ một người, đã cứu một cô bé khi cô bé ấy bị tai nạn nằm trên đường.”

- “hôm nay tôi được ra Hà Nội, tôi rất vui vì tôi sắp được gặp Nhung. Cũng rất vui khi sắp được xa cái gia đình đáng ghét này.”

- K.....é.....é.....t. cậu về. Thảo giật mình gấp cuốn sách lại như không có chuyện gì xảy ra. Liên hệ các trang trong cuốn sách đó, Thảo cảm thấy như từ trước đến nay anh chỉ nói dối mình thôi, thực ra người cứu Thảo không phải là một người như cậu đã kể, mà là chính cậu, chính cậu là người đã cứu Thảo. Thảo rất vui vì chính Mike là người đã cứu mình. Nhưng vì sao anh ấy lại nói dối mình. Hơn nữa Nhung là ai, hay là người yêu anh ấy. Rất nhiều câu hỏi đặt ra trong đầu của Thảo.

- Thảo?

- Hả?

- Em đang nghĩ gì vậy.

- Không? Em đang nghĩ chuyện vừa rồi thôi.Cảm ơn anh nhé.

- Lại cảm ơn rồi. Cứ cảm ơn nhiều không chán à?

- Hi hi.

- Mà sao trời tối mà đi đâu một mình thế. Có biết là nguy hiểm lắm không?

Thảo vừa nghe cậu nhắc đến chuyện đó thì trong lòng Thảo thấy buồn khôn xiết. Cậu thấy thế nhẹ nhàng hỏi Thảo:

- Có chuyện gì thế, nói anh nghe đi?

Mắt Thảo rưng rưng nước mắt:

- Không có gì đâu.

- Thảo! có xem anh là bạn không?

- Có chứ!

- Thế thì có chuyện gì thì phải kể cho anh nghe.

- Em!!!! Thảo bật khóc, Thảo khóc thật to.

- Có chuyện gì em nói đi. đừng khóc nữa.

- Anh Mike ơi???? em.... Em.....

- Em nói anh nghe đi?

- Gia đình em thiếu nợ người ta..... bây giờ họ đến đòi nợ. Nếu hai ngày nữa mà không có là Bố em phải vào tù. Phận làm con mà em chẳng làm gì được. Hu hu.

- ừm. Cậu nhẹ kéo đầu Thảo vào vai mình. Cậu vuốt nhẹ mái tóc Thảo. mái tóc Thảo mềm mại, êm dịu.

Khóc đi khóc đi cho thoải mái. Thảo khóc ngon lành trên vai cậu.

- Mà gia đình em thiếu nợ người ta nhiều không? cậu đẩy Thảo ra lấy tay gạt nước mắt cho Thảo.

- Nhiều lắm! bây giờ nhà em xoay xở được nhiều rồi. Còn hơn mười lăm triệu nữa. Em không biết thế nào? hu hu.

- đừng khóc mà. Mườilăm triệu còn lại để anh lo.

- Anh hả?

- ừm.

- Không được đâu!! em không thể làm như thế được.

- Có gì mà không được?

- Em... không được..... em không thể nhận tiền của anh.

- đừng cố chấp nữa. Thì cứ xem như là anh cho em vay đi, lúc nào có thì trả anh cũng được.

- Nhưng mà.....

- Không nhưng gì cả. thôi đừng nghĩ ngợi gì nữa. Về nhà ngủ đi. khuya rồi. Mà thôi để anh dẫn em về?

- ừm. Cảm ơn anh nha.

- Lại cảm ơn rồi. chỉ cảm ơn không thể thôi. không trả ơn cho anh à?

Hi hi. đùa đấy, thôi để anh công em về nha?

- Em tự đi được mà.

- Thôi để anh công cho.

- Em.....

- Thảo lại chưa kịp nói gì đã bị cậu công trên lưng. đây là lần đầu tiên Thảo thấy thật hạnh phúc. An toàn, tin cậy khi ở bên một người con trai. à.... Quên là lần thứ hai..... lần thứ hai mới đúng.

- Thảo??? về đến nhà rồi..... Không thấy Thảo trả lời cậu quay lại nhìn Thảo.

- “thì ra Thảo đã ngủ, chắc cô ấy mệt quá ấy mà” cậu tự nhủ rồi nhẹ nhàng đặt Thảo xuống giường, đắp chăn cho Thảo, nhìn Thảo ngủ trông

thật đẹp. Cậu về nhà lục lọi trong cái túi ra một bọc giấy, đây là số tiền hàng tháng mà bố cậu đã gửi cho cậu và cậu đã hứa là sẽ không dùng đến nó cậu suy nghĩ một lát rồi khóa túi xách lại rồi lên giường đi ngủ.

9. Chương 7 : Anh Ước Sẽ Được Ở Bên Em Mãi Mãi (1)

- Thảo này! đây là mười lăm triệu anh chỉ có thể giúp được thế thôi.

- Nhưng.....

- Lại nhưng rồi. Nhận đi. cậu vừa nói vừa đưa cho Thảo số tiền đó.

- Vậy thì em thay mặt gia đình em cảm ơn anh nha. Lúc nào có tiền em sẽ trả anh ngay.

- Đã nói là không có gì mà?
 - Mà anh ơi? hôm nào mời anh về nhà em nhé?
 - Để làm gì???
 - Để mời anh một bữa cơm xem như là cảm ơn anh.
 - Anh chỉ nói đùa thôi mà.
 - Hihi. Thì cứ đi anh nhé?
 - Anh ngại lắm.
 - Đi đi mà? Thảo nũng nịu.
- Cậu nhìn Thảo một lát rồi nói:
- ừm. Được rồi. Khi nào về nha em thì nói anh nhé.
 - Hay là mai đi. Mai thứ bảy mà.
 - ừm. Thế cũng được.
 -
 - Mà gia đình em có mấy người. Hai người trên xe nói chuyện với nhau.
 - Nhà em có 6 người cơ. em là chị cả. sau em còn 2 em gái và một em trai.
 -
 -
 -
 - Mà Thảo ơi!..... Thảo..... không ai lên tiếng cả cậu quay sang nhìn Thảo thì thấy Thảo đang ngủ gật. Cậu nhẹ nhàng kéo đầu Thảo vào vai mình, một cảm giác thật khác lạ, tim cậu đập nhanh.
 -
 - Con chào Bố Mẹ!
 - A!!! chị Thảo về.
 - Cháu chào hai bác, Anh chào các em.
 - Đây là.....??? Mẹ Thảo hỏi.
 - Dạ đây là bạn con. Người mà con nói lúc tối đó.
 - ừm. Vào nhà đi các con.
- Cái Thanh, em gái Thảo nói:
- bạn trai của chị Thảo phải không? hai người đẹp đôi lắm.
- Thảo đỏ mặt nhìn sang cậu.
- Thôi các con vào chuẩn bị dọn ăn đi để Bố Mẹ nói chuyện.
 - Cháu này. gia đình bác biết ơn cháu lắm. nếu không có cháu thì.....
 - Không có gì đâu. Việc cháu nên làm mà.
 - à mà Thảo này! Bố tìm được việc rồi.
 - Việc gì vậy Bố.
 - à. Bố làm tài xế ột công ty du lịch thôi.

Thay vì vui, trên mặt Thảo thể hiện một nỗi buồn.

- Thế thì phải thường xuyên

n đi xa rồi. Thảo thở dài.

Mẹ Thảo đi từ đằng sau đến vỗ vai Thảo.

- Công việc mà con. Thôi mọi người vào ăn cơm nào.

-

Ăn xong cậu lên phòng theo chỉ dẫn của Bố Thảo. còn Thảo và Mẹ đang rửa bát bất ngờ mẹ Thảo hỏi Thảo:.

- Cậu ta là ai thế?

- Là bạn của con thôi Mẹ à!

- Chỉ đơn thuần là bạn thôi à. Hay là.....

- Mẹ! Thảo không cho Mẹ nói được từ hay là.

- Con và Mike chỉ là bạn thôi mà.

- ừm. Thế cậu ta ở đâu. làm gì mà nhiều tiền thế.

Nghe những câu hỏi của Mẹ mà Thảo không biết trả lời sao. Thực sự thì những vấn đề này thì Thảo không bao giờ đề cập đến nên giờ không biết nên nói sao.

- Thôi Mẹ đừng hỏi. Con mệt rồi. Con đi nghỉ nha.

- ừm. Cũng may mà Thảo nhanh trí nên mới thoát khỏi hoàn cảnh này.

Cậu đang đọc sách mấy cuốn truyện thiếu nhi thì có tiếng gọi:

- Anh Mike ơi?

Cậu đặt cuốn truyện nhìn lại nơi phát ra tiếng nói thì ra là Thảo:

- Gì thế em.

- Em có một số chuyện muốn hỏi anh một lát được không?

- ừm. Có gì anh cứ hỏi. Mà nhìn em không đc khỏe nhỉ. để anh đi lấy cho em cốc nước nha.

- Thôi không cần đâu anh à.

- Thì xem như anh trả công cho em đi.

- Trả công gì?

- Cho anh một bữa ăn ngon. Hi hi.

- ừm. Thế cũng được làm phiền anh vậy.

Cậu vào phòng khách. đang loay hoay không biết lấy nước gì cho Thảo

thì cậu nghe được một giọng nói phát ra từ nhà bếp.

- Anh ơi? nhà em bây giờ chỉ có mười lăm triệu chiều nhà em sẽ đến gửi anh. Còn số tiền còn lại thì hôm sau.... à không tháng sau nhà em nhất định sẽ trả đầy đủ.....

- Vâng... vâng... cảm ơn anh.

-

- Mike! Cháu làm gì ở đây?

Cậu lúng túng không biết nói sao.

- Dạ cháu..... cháu.... cháu đang lấy nước cho Thảo ạ. Nó có vẽ một bác ạ.

- ừm. Cháu để đó bác lấy cho.

Cậu biết rằng lúc này nên yên lặng là tốt nhất. Nhưng không hiểu sao cậu lại hỏi một câu mà khi phát ra cậu thấy cậu thật ngốc:

- Nhà ta nghèo lắm hả bác?

- ừm.

- Tại sao hả bác?

Mẹ của Thảo vào bếp loay hoay lấy nước cho Thảo rồi nói:

- Trước đây nhà bác cũng khá dạ. nhưng vì bác trai bài bạc nên mới ra nông nỗi này. nói thật nếu nhà bác không có Thảo thì sẽ không sống được đến bây giờ. Cậu thấy giọng bà ngen lại, vai bà khể nhún. Hình như bà đang khóc thì phải. bà nói tiếp:

- Trước đây cuộc sống nhà bác cũng tạm được cũng được đi nhiều nơi. nhưng lần cuối là đi thăm quan quê Bác Hồ. Lúc đó nhà bác để lạc mất Thảo. may mà một cậu bé giúp nó. Ngày xưa nó dễ thương lắm giọng bà có vẽ tự hào.

- Thảo đây có phải không bác. cậu chỉ vào ảnh của một cô bé rất thân quen treo trên tường.

- ừm đúng rồi. Là nó đấy. đó là ảnh nhà bác chụp khi nhà bác về quê Bác Hồ.

- “Chẳng lẽ là cô ấy. Bóng giáng, nụ cười, đặc biệt là kiểu tóc buộc hai chỏm ra hai bên rất đáng yêu mà trước đây cậu đã gặp rất lâu rồi”.

- “anh hứa khi anh lớn lên sẽ đưa em lại thăm chốn này”.

- “anh hứa lớn lên nhất định lớn lên anh sẽ yêu em, nhất định lớn lên anh sẽ lấy em làm vợ”

- Chẳng lẽ.....

- Mike.... Cháu đang nghĩ gì thế?

- Cháu... à không... không có gì đâu ạ. Cậu giật mình đáp

- Nước pha xong rồi đây.

- Cảm ơn bác nhé? Cháu lên phòng đây ạ!

- Thảo ơi? nước đây em uống đi!

Cậu mở cửa đi vào và Cậu bật cười nhìn Thảo. Thảo đang ngủ trên cái bàn học của cái thanh. Cậu lấy chân đập cho Thảo vô tình làm Thảo tỉnh giấc. Thảo tỉnh dậy chụi đôi mắt nhìn lên người vừa đập chân cho Thảo.

Thảo luống cuống đỏ mặt khi nhìn thấy cậu.

- Anh.... Anh.... Em ngủ lâu chưa thế?

- Anh không biết. Mà em uống nước đi. có chuyện gì mà tìm anh thế?

- à. ừm. Cũng không có gì to tát lắm. lúc này em rửa bát với Mẹ Mẹ có hỏi về anh mà em không biết trả lời sao. Quả thực từ lúc quen anh đến giờ em không biết gì về anh ngoài cái tên là Mike cả. bây giờ anh có thể cho em biết một ít về anh được không?

- em chưa biết gì về anh mà cũng làm bạn với anh được. Em tin tưởng người quá đấy.

- Em.... Em.... Thì....

Cậu nhìn Thảo mỉm cười, cậu nói tiếp:

- Thế muốn biết gì về anh nào?

- Thì tên thật, quê quán, gia đình, người yêu, bạn bè....
 - Sao nhiều thế?
 - Thì em đã biết gì về anh đâu.
 - được rồi. Anh sẽ trả lời từng cái một em chỉ khó lắng nghe nha?
 - ừm.
 - Tên thì em cứ gọi anh là Mike, anh ở Nghệ An.
 - Gia đình..... cậu ghen lại. Gia đình anh có 3 người Bố Mẹ và anh.
 - Thế thì anh được cưng chiều quá ha.
 - Cưng chiều.....cậu cười đau khổ ...ừm. dĩ nhiên rồi.
 - Thế còn người yêu?
- Người yêu, có lẽ lâu lắm rồi cậu không còn biết người yêu nó là cái gì. Bất chợt cậu thở dài nhớ đến Nhung khiến Thảo tò mò..
- Sao lại thở dài. bộ có người yêu rồi à?

10. Chương 7 : Anh Ước Sẽ Được Ở Bên Em Mãi Mãi (2)

- Chưa có đang cô đơn.
 - Thiệt hả. không đùa chứ?
 - ừm. Anh đùa làm gì. mà anh trả lời thế được không? còn câu hỏi nào nữa không?
 - còn nhiều lắm. mà Bố anh làm gì thế.
 - Bố anh..... Bố anh làm công nhân thôi.
 - Thế Mẹ anh?
- Cậu thở dài.
- Sao lại thở dài suốt thế?
 - Không có gì! Mẹ anh làm ruộng thôi. mà thế đã được chưa. tra khảo anh từ nãy đến giờ đã đủ chưa thế? Cậu lập tức nói như thể muốn nói với Thảo rằng: “em đừng hỏi nữa”. cậu sợ Thảo sẽ hỏi những cậu hỏi mà chính cậu cũng không trả lời được.
 - Hi hi. Thôi em không hỏi nữa đâu.
 - Sao thế?
 - để dành hôm sau nói tiếp. thôi em xuống phòng đây. Nói đoạn Thảo bước ra ngoài đóng cửa, nhìn Thảo bước đi bỗng chốc cậu khẽ mỉm cười rồi cầm cuốn truyện lên đọc tiếp. được một lúc thì cánh cửa bật mở, cậu quay người nhìn lại:
 - À! Mà anh này. Lát nữa em với anh đi chơi nha.
- ừm. lúc nào đi thì gọi anh nha.
- *****
- Hi hi. Thực ra em muốn rủ anh đi chơi thôi chứ bắt anh ở nhà em thấy sao sao ấy. Mà nơi này không có gì đẹp cả.

- ừm. Không sao.

- Đi được một đoạn Thảo bỗng hít một hơi thật sâu rồi chạy nhanh lên phía trước dang hai tay xoay vòng tròn rồi nói:

- ôi!!!! hôm nay gió mát thế. Trời lại không nắng thích thật.

- cậu bật cười nhìn Thảo khiến Thảo xấu hổ, không nghịch nữa.

- Mới về à! Tiếng nói của Tâm bạn Thảo.

- Em chào anh!

Cậu đáp lại bằng một nụ cười:

- ừm! chào em.

- Tâm đi nhanh bước đến bên Thảo khẽ nói “nhỏ nhỏ” với Thảo:

- Đã dẫn người yêu về nhà rồi cơ đấy. Vụ này không khao không được rồi.

- Mà nói bậy à! Bạn bình thường thôi, người yêu gì chứ. Thảo đỏ mặt không dám nhìn cậu.

- Anh gì ơi? nói gì đi chứ? Có người nói chỉ là bạn bình thường thôi kìa. ha ha.

- Cậu cười cười rồi đáp:

- Mà khao gì vậy?

Tưởng đâu Mike sẽ nói không phải ai ngờ. Thảo nghĩ.

- Bọn em nói nếu ai có người yêu thì phải khao một chầu sửa chua đó. Hi hi.

- Vậy thì đi thôi, em dẫn đường đi. Cậu vừa nói vừa bước nhanh lên phía trước thì bị Thảo kéo lại.

- Anh..... chúng ta.....

- Thôi đi nào.... Cậu nắm lấy bàn tay của Thảo rồi kéo Thảo đi, không còn biết nói gì nữa lặng lẽ đi theo cậu.

Cái tâm nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi cho Lan đưa bạn trong nhóm:

- Alo.... Mà ừ! Con nhỏ Thảo nó có người yêu rồi. đi ăn khao nào. chỗ cũ nhé.

-

Ở trong một cái quán nhỏ nhỏ có những tiếng cười nói rất to, ở đó có ba cô gái và một chàng trai đang bàn luận.

- Thảo? mà có người yêu lúc nào thế?

- Wow, đẹp đôi thế.

- Lại tìm được một cao to đẹp trai nữa chứ.

- đúng là trai tài gái sắc. mà chọn chuẩn thật đó.

- Không bù cho bọn tao, chưa có này.

- Lần này khao to đây. đôi đầu tiên.

Những nhân vật phụ cứ ủa vào nói còn hai nhân vật chính thì ngồi im thin thít không nói gì cả.

- Trả lời đi Thảo kìa. cậu dục Thảo làm Thảo lúng túng chẳng biết nói gì? Quay mặt nhìn cậu.

- Anh..... anh..... em.....

Cậu mỉm cười:

- Thôi mọi người ăn sửa chua đi. các câu hỏi của em anh sẽ trả lời sau.
 - Ăn sửa chua đi. Thảo của chúng ta hôm nay không nói được gì rồi.
 - Mà mọi người giới thiệu về mình đi?
 - úi quên mất.
 - Có sửa chua rồi là quên luôn à. Thảo nhà ta mãi mới nói được một câu.
 - Em là Tâm. là bạn học cùng nó từ nhỏ đến hết 12
 - Còn em là Lan, bạn của nó hồi cấp 3 thôi.
 - Còn anh?
 - Anh là bạn của Thảo. cứ gọi Anh là Mike, Anh ở Nghệ An.
 - Là bạn thôi à? Chứ không phải là người yêu à?
 - Là bạn thôi. Thảo lên tiếng.
 - Tao không hỏi mày! Thảo im lặng không còn biết nói gì chỉ còn biết ngồi ăn sửa chua.
 - ừm. Chỉ là bạn thôi. Cậu nói.
 - Thì bạn trai với người yêu đều như nhau mà. lan lên tiếng làm cả hai cười ầm ĩ.
- Cậu lắc đầu nhìn hai cô bạn gái trước mắt rồi cười nói :
- Thế hai em lúc nào mới định mời lại đây.
 - Mời lại gì.
 - Sửa chua.
 - Thì bọn em đã có đâu mà.
 - Thì các em định lúc nào có?
 - Bọn em sẽ ở vậy. Haha.
 - Có ở vậy được không? Thảo lên tiếng.
 - Lúc nào có thì gọi mình đi với nhé?
 - Ok. Dễ ợt. Lúc nào có em gọi cho.
 - chỉ sợ đến khi nhà mình có thì Thảo nhà mình đã theo người ta vào Nghệ An rồi. Muốn mời cũng không được.
 - Lúc đó nhà mình sẽ ăn bù cho nha. Haha.
- Thấy hai nhân vật phụ cứ ủa vào nói, Thảo giận lắm, nhẫn nhịn từ nãy đến giờ, bèn lên tiếng:
- Này! thế anh Phong của mày đâu rồi Tâm. haha- Thảo.
 - Phong nào? Tao đâu có biết.
 - Còn phong nào nữa. Phong học lớp A1 chứ còn Phong nào nữa.
 - Hi hi.
 - Còn cười được à. Thế cái cây tên là Tâm đã bị cưa đổ chưa thế?
 - Còn lâu nhá. Cây này chắc lắm.
 - Chắc à. Anh Phong nhà mày cầm cái cưa sắc lắm, không đổ mới là lạ đó. Haha.

- đúng đấy! đúng đấy! Lan ùa vào.

- Còn mày nữa. Cái anh gì lớp B1 viết thư tình ày đâu rồi.

Lan im re. không còn biết nói gì nữa:

- Bọn mày tưởng những chuyện bọn mày làm qua mắt được tao hả?

- Thôi mà. chị Thảo tha cho bọn em đi.

Thảo cốc ối người một cái.

- Ăn sữa chua đi.

-

-

Tan liên hoan. Hai người trở về nhà.

- Tại sao.....

- ý em muốn hỏi tại sao anh lại như vậy đúng không!

- Vậy sao.....

- cũng không có gì? với lại cũng định rủ em đi đâu đấy thì gặp bạn em. Nhân tiện cũng đi luôn. hi hi. Mà anh cũng xin lỗi làm em khó xử.

- ừm. Không sao. Dù sao cũng cảm ơn anh nha.

- Không có gì?

- Mà anh ơi? tối nay ở lại đây. mai lên trường nha.

- Sao lại thế được, anh làm phiền anh nhiều rồi.

- Không sao! Tối ở lại đây cùng gia đình em nhé.

- Thôi! anh phải lên trường đây.

- Vậy cũng được, tùy anh.....

.....

- Cháu định lúc nào lên Hà Nội?

- Dạ tối nay cháu đi ạ!

- Sao sớm thế mai chủ nhật mà.

- Cháu bận ạ!

- Bận gì chủ nhật, tối ở đây với gia đình bác, mai đi với con gái bác luôn. thế nhé?

- Sao có thể làm phiền bác được.

- Phiền gì chứ, cháu cứ ở lại đây, giờ cũng sắp tối rồi.

- Dạ, thế cháu làm phiền gia đình bác vậy.

Chỉ cần một câu nói thế thôi mà đã làm ột người vui sướng lên rồi.

Sau buổi ăn tối cùng gia đình Thảo, Thảo cùng Mẹ xuống bếp rửa bát còn cậu với Bố của Thảo:

- Cháu này! sau này bác đi làm thường xuyên không có thời gian chăm lo cho Thảo được nữa. Sau này có gì nhờ cháu chăm sóc Thảo hộ bác nhé. Nó khổ nhiều rồi.
 - Vâng! Nhất định cháu sẽ chăm sóc cho Thảo. bác cứ yên tâm.
 - Mà cũng tại bác. Đôi mắt ông rưng rưng như muốn khóc ông nói tiếp:
 - Không phải tại bác thì Thảo đâu có khổ như thế. ở cái tuổi này lẽ ra nó phải được vui chơi, học hành thì nó phải làm việc quần quật cả ngày để trả nợ cho bác. bác thấy có lỗi với Thảo quá.
 - Thôi bác đừng buồn nữa, mọi chuyện qua rồi mà. dù sớm hay muộn thì bác cũng nhận ra lỗi lầm của bác rồi. Thế là Thảo cũng có một người cha tuyệt vời rồi, Thảo may mắn hơn cháu rồi.
 - ý cháu là sao?
- Cậu giật mình rồi nói:
- À không có gì đâu ạ! Thôi bác đừng buồn nữa. Bây giờ bác hãy chuộc lại hết lỗi lầm ngày xưa bằng cách đừng làm ọi thành viên trong gia đình bác buồn lòng về bác. và hãy chứng tỏ ọi người thấy bác là một người chồng tuyệt vời một người cha tuyệt vời là chỗ dựa vững chắc ọi người. Còn về Thảo Từ trước đến giờ cháu luôn xem Thảo là em gái của mình vì thế cháu hứa cháu sẽ chăm sóc nó cẩn thận bác đừng lo.
 - Em gái thôi à. Không phải là.....
 - Là sao hả bác?
 - à không có gì! thấy cháu nói như vậy bác cũng yên tâm rồi.

11. Chương 7 : Anh Ước Sẽ Được Ở Bên Em Mai Mãi (3)

hai người đang nói chuyện thì Thảo đi vào:

- Bố với anh Mike nói chuyện gì mà vui thế?
 - Có nói gì đâu! Ông đứng dậy đi đến bên Thảo nói nhỏ với con gái:
 - Bố đang nhờ cậu ấy chăm sóc con thôi.
 - Bố cứ trêu con. Thảo đỏ mặt.
 - Ai mà biết được. Thôi hai đứa nói chuyện đi, Bố đi ngủ đây. Nói xong ông đi ngủ để lại Thảo và cậu ở trong phòng, Thảo lên tiếng:
 - Anh có muốn đi đâu chơi không?
 - ừm. Thế đi đâu.
 - đến nhà bạn em chơi nhé?
 - Thế cũng được.
 - để xem có cô nào lọt vào mắt anh không?
 - ừm.
 -
- Hai người cùng đi dạo, đi được một lát cả hai cùng ngồi xuống bãi cỏ, Thảo lên tiếng:
- Hôm nay trời đẹp quá anh nhỉ?
 - ừm.

- Trời không mây, nhiều sao quá! Gió cũng mát thật!

- ừm.

Hai người cùng ngồi một lát cùng ngắm sao, bỗng nhiên Thảo hỏi:

- à anh Mike này? Anh có dự định gì về tương lai chưa?

- Về gì?

- Thì về nghề nghiệp chẳng hạn.

Cậu gật đầu chậm rãi nói:

- ừm. Anh chưa khi nào nghĩ đến. Nhưng nếu được làm trong công ty lớn thì tốt còn không thì có lẽ anh tự mở một công ty nhỏ gì đó thì tốt. Thế còn em?

- Em cũng không biết. Nếu sau này anh mở công ty riêng thì thuê em làm với nha. Hi hi.

Cậu quay sang nhìn Thảo, mỉm cười đáp:

- Được thế thì còn gì bằng. tốt quá!

- Thế còn gia đình thì sao?

- Gia đình gì?

- Thì gia đình riêng của anh ấy!

Cậu ầm ừ một lát rồi nói:

- Anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó.

- Chưa bao giờ?

- ừm.

- Chả lẽ anh chưa bao giờ nghĩ đến là anh muốn một người vợ như thế nào ư?

- Chưa. Thảo ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Thế giờ anh muốn có một người vợ như thế nào?

- Anh thì chỉ cần một người vợ hiểu mình thôi.

- Thế thì rộng quá. Anh không nói thì làm sao người ta biết mà hiểu mình chứ. Anh nói cụ thể hơn đi.

- ừm. Thì..... cậu nói lập lờ làm Thảo tò mò hơn, Thảo dục cậu:

- thì sao?

- Để anh nghĩ đã chứ?

- Trời!!! Bó tay với anh luôn.

- Thì một người..... không cần xinh gái, biết chấp nhận hoàn cảnh sống của mình cho dù là nghèo hay chẳng nữa. Yêu chồng thương con.

- Còn gì nữa không?

- Tạm thời anh chưa nghĩ ra. Thế còn em? Bất giờ cậu quay sang Thảo hỏi Thảo làm Thảo giật mình:

- Em á.

- Hỏi anh rồi thì em cũng phải nói chứ.

- ừm. Em thì đơn giản thôi.

- Đơn giản thế nào?

- Thì..... em cũng không chồng mình đẹp trai. Không rượu chè, bài bạc,

không thuốc lá, yêu vợ thương con, thế thôi.

- Thế mà đơn giản á!

- Hihi. đơn giản mà. Đang nói chuyện thì bỗng nhiên Thảo reo lên:

- á! Sao bằng kia! ước đi. nói rồi Thảo chấp tay cầu nguyện.

- Nhìn Thảo Thảo thật đáng yêu. cậu ước sẽ được ở bên Thảo mãi mãi.

- “Nghĩ gì thế Tuấn, không được nghĩ như thế, mình không thể”. Cậu tự nghĩ rồi đấu tranh tư tưởng với suy nghĩ của mình.

- Anh ước gì thế nói cho em nghe đi.

- Em nói trước đi. rồi anh nói.

- Em ước.....

- ước gì?

- Em ước..... gia đình em sẽ không còn sóng gió nữa.

- ừm.

- “Thực ra em ước em sẽ được ở bên anh mãi mãi không bao giờ xa cách”.

Thảo tự nói với lòng mình, mắt Thảo nhìn vào cậu.

- Làm gì mà nhìn anh kỹ vậy?

- Không có gì! thế còn điều ước của anh. Thảo đỏ mặt.

- He he. Anh ước gì anh không nói cho em nghe đâu.

- Nói em nghe đi, anh chơi xấu thế.

- được rồi. Anh ước anh có ba điều ước. Ha ha.

- Eo ơi. anh chơi ăn gian kia?

- Ai biết. Anh lỡ ước rồi phải làm sao?

- Thế anh nói cho em biết điều ước thứ nhất của anh đi.

- Thì anh ước.....

- ước gì?

- Anh ước anh luôn luôn vui vẻ thôi.

- ừm. Thế còn điều ước thứ hai?

- điều thứ hai á!

- ừm.

- điều thứ hai tạm thời anh chưa nghĩ ra.

- Thế à! Thế lúc nào nghĩ ra thì nói cho em nhé?

- ừm.

- Mà nhìn anh như thế này không biết ngày xưa anh như thế nào nhỉ?

- Em muốn biết lắm à! Cậu tỏ ra vẻ nghiêm nghị:

- ừm.

- Thế thì em nói về em trước đi.

- Sao lúc nào em cũng nói trước thế? Thảo nhắc nhó.
- Thì tại muốn về người ta thì phải nói về mình đã chứ.
- ừm. Thế cũng được! Nghe Mẹ bảo ngày xưa em nghịch lắm, nhưng rất dễ thương. hi hi. Còn anh?
- Anh làm sao biết được anh ngày xưa như thế nào đâu.
- ừ. Em không chịu đâu. anh ăn gian. Em nói rồi giờ anh phải nói cho em biết về anh. Anh nói đi. nói đi mà. Thảo lay vai cậu, nũng nịu.
- Thôi được rồi! để anh nói, đừng lay anh nữa.
- ừm. Có thể chứ. Anh Mike ngoan quá! Thảo mỉm cười.
- Lại nói để anh phải không Thảo dễ thương? anh giận rồi sẽ không nói cho Thảo dễ thương nghe nữa đâu.
- đấy. Anh cũng đang nói để em kia. xem như chúng ta huề nhé? Anh nói đi.
- Thôi được rồi! Xin tuân lệnh Thảo dễ thương.
- Cái anh này. chọc em hoài. nói đi.
- Ngày xưa anh xấu xí, da đen thui, quần áo lộn tuộm, gốc ghếch Bẩn thỉu.... Nói chung là anh có nhiều cái xấu lắm.

- Anh lại đùa em phải không?

Thảo nhăn mặt nhìn cậu tỏ vẻ khó hiểu, cậu bật cười nhìn Thảo:

- Ai dám đùa Thảo dễ thương chứ. Haha.
 - Giám đùa em à! Lần này em không tha cho anh nữa đâu. anh thử đứng lại xem nào?
 - Haha. Anh xin lỗi Thảo dễ thương.
 - ghét anh quá à! Toàn đùa em thôi. em mà bắt được anh thì em sẽ cho anh biết tay.
 - ối. Thảo dễ thương tha cho anh đi. anh xin lỗi Thảo dễ thương mà. tha cho anh đi.
- đã rất lâu rồi cậu mới được cười như thế.
- ghét anh quá à! Không thèm nói chuyện với anh nữa.
 - Thôi mà!
 - á! Thảo giả vờ bị vấp rồi ngồi bệt xuống thảm cỏ.
 - Em làm sao thế. Cậu lo lắng chạy lại.
 - A! bắt được anh rồi. Xem anh giờ chạy được đường nào.

Cậu nhìn Thảo, Thảo nhìn cậu. Bốn con mắt nhìn nhau. Một khoảng yên lặng cậu cũng không biết vì sao cậu lại nhìn Thảo nữa.

- Bảo sang nhà bạn chơi. thế mà toàn nói chuyện vớ vẩn khuya rồi còn đâu. câu nói của cậu là cả hai người thoát khỏi cảnh ấy.

Thảo luống cuống rút tay của mình ra khỏi bàn tay của cậu rồi quay mặt đi không dám nhìn cậu:

- ừm. Cũng tại em thôi.
- thôi về ngủ mai còn lên Hà Nội. ừm.

12. Chương 8 : Bọn Mày Chán Sống Rồi Sao? Dám Đánh Người Yêu Tao Hả (1)

- anh ơi! tối nay anh muốn mời anh đi ăn kem nhé.
- Thôi không cần đâu.
- Thì em muốn trả ơn anh mà!
- Trả ơn gì?
- Thì tối anh cứ đi đi nha. đi là biết liền à! Hi hi.
- Thế cũng được thế thì tối gặp lại.
- ừm.
-

Trong đêm tối có hai người rất đẹp đôi đang đi với nhau. Mọi người cứ ngỡ là họ yêu nhau. Thực ra chẳng có gì. Hai người nói chuyện rất vui vẻ. đi được một đoạn thì bỗng gặp một đám người. Phải đến tầm mười lăm hai mươi thằng. có vẻ như là chờ ai đó, trên tay ai cũng có gậy.

- Ê mày còn nhớ bọn tao nữa không?

Hai người đứng lại cậu biết chuyện gì sắp xảy ra, cậu liền quay sang Thảo nói nhỏ với Thảo:

- Em nghe anh nói này, chuyện này không liên quan gì đến em cả. giờ em hãy chạy, chạy càng xa càng tốt.
- Thảo không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng có vẻ như có chuyện chẳng lành, Thảo cũng đoán được hai ba phần:
- Em... em... em.... Em không thể để anh ở đây một mình được.
- Lý thế. Bảo chạy đi. nhanh càng xa càng tốt. Cậu dục Thảo rồi đẩy Thảo đi rồi tiến lên mấy bước nói lớn:
- à. Tưởng ai, bọn mày à! Hôm trước tao đánh cho thế mà hôm nay vẫn giám đến đây à?
- Hôm nay khác rồi. Tụi bay, đánh nó cho tao.

Cậu quay lại và bất chợt thấy Thảo đang đứng sau cậu không xa, cậu hét lên :

- Sao còn đứng đó, chạy đi. Thảo giật mình lui mấy bước.
- Bắt con nhỏ cho tao. Một tên hét lên
- Hai ba thằng lao tới. định đánh Thảo. Thảo không biết làm gì nữa chỉ biết ngồi xuống mà nhận đòn của chúng. Thảo hét lên:
- Á!!!!
- Bốp.....không hề cảm thấy đau đón ngược lại Thảo thấy thật

ấm áp. Thảo mở mắt xem có chuyện gì xảy ra. Thì ra cái đòn ấy không đánh trúng Thảo mà trúng người đã đỡ đòn cho Thảo. Là cậu.

- Anh không
sao chứ! Nước mắt Thảo ứa ra.
- Bảo chạy đi còn ở đây làm gì, chạy đi. cậu hét lên, Thảo bỏ chạy.
- Bọn mày chán sống rồi sao, dám đánh người yêu tao hả?
- Thảo giật mình đứng lại: “Anh vừa nói gì? chẳng lẽ”
- Chạy nhanh lên đứng đó làm gì?

Thảo giật mình rồi bỏ chạy.

Năm sáu người cậu còn trụ được đằng này những mười lăm hai mươi thằng với lại ai cũng mang gậy bên mình. Và đương nhiên cậu không thể đánh lại.

- Mày muốn chết phải không? Hôm nay tao sẽ ày toại nguyện.

Thằng đại ca lấy một cái dao trong người ra lao vào định đâm cậu, cậu may mắn tránh được chỗ hiểm nhưng bị trúng ở tay, máu bắt đầu chảy ra. Cậu thấy choáng váng. cậu gục xuống tay phải nắm chặt lấy chỗ bị thương.

- Đánh nó đi tụi bay.

Cả một đám người lao vào định đánh thì:

- Đứng lại! tất cả đứng im.

Cả đám hoảng loạn, mấy chú công an đi đến, may mà đến kịp thời.

- Cậu không sao chứ.một chú công an chạy lại hỏi cậu, cậu đau đớn trả lời:

- Cháu không sao.

- Cũng may vừa kịp. May cho cậu là cô bé kia báo cho chúng tôi.

- Cảm ơn chú.

- đừng cảm ơn chú, hãy cảm ơn cô bé kia kìa.

- Vâng.Thảo chạy lại bên cậu khóc nức nở

- Anh Mike. Anh không sao chứ.

- Anh không sao. Không chết đâu mà sợ.

- để em xem nào.

- Anh không sao về nhà thôi.

Có cái gì không ổn, tay trái của Mike nắm chặt lấy cánh tay phải của mình, có vẻ như đau đớn lắm, Thảo hỏi:

- Cánh tay anh bị gì vậy.

Cậu nhìn vào cánh tay của mình nơi từng dòng máu nóng hổi đang càng lúc tuôn ra càng nhiều, cậu cố gắng gượng cười cho Thảo an tâm rồi nói:

- à. chỉ bị thương ngoài da thôi. không sao.

- Để em xem nào. Chảy máu thế này mà còn bảo không sao. để em đưa anh vào bệnh viện?

- Đừng! Anh không sao. Nói rồi cậu cởi cái áo sơ mi ra quần quanh chỗ bị thương.

- Để em đưa anh vào bệnh viện. Máu chảy nhiều quá.

- Anh không thích vào bệnh viện.

- Tại sao?

- Vì anh ghét. Em đừng hỏi nữa mình về thôi?

- ừm. vậy để em dìu anh về.

- Thôi để anh tự đi được mà.

- Để em dìu anh cho.

- ừm.thế cũng được, Cảm ơn em.

-

- để em băng bó cho anh nha.
 - ừm.
 - Anh cởi áo ra đi.
 - Phải cởi áo à.
 - ừm. Anh ngại à! Em không ngại thì thôi chứ anh ngại gì chứ.
 - Không. ai chứ với Thảo dễ thương thì ngại gì chứ.
 - Cái anh này! chọc em hoài. Thảo vừa nói vừa đánh cậu.
 - A! cậu nhăn nhó.
 - Em xin lỗi! Em không cố ý.
 - ừm. Không sao.
 - Anh cởi áo ra đi.
 - ừm.
 -
 -
 - Tay anh bị thế này mà bảo là bị ngoài da thôi. với lại bầm hết rồi này. anh chịu đau một tí nhé.
 - ừm.
 -
 -
 - Xong rồi đấy.
 - Cảm ơn em nha.
 - Không có gì. mà những vết.....
 - Em muốn hỏi những vết sẹo chứ gì.
 - ừm.
 - Do Bố anh đánh anh đó.
 - Bố anh? Nhưng tại sao. Thảo ngạc nhiên.
 - Chả vì sao cả, vì Bố anh ghét anh thôi.
 - Anh đùa em à!
 - đùa gì chứ. Cậu gắt lên.
 - Anh kể cho em nghe đi, vì sao Bố anh ghét anh.
 - Tốt nhất là em đừng nên biết. Thôi em về đi. khuya rồi. Anh mệt lắm.
- Cho dù đang tò mò muốn biết lý do tại sao bố cậu lại ghét cậu nhưng nhìn cậu có vẻ mệt lắm nên Thảo nói:
- Thế em về đây. Anh nghỉ đi nha. Thảo bước ra cửa thì tiếng gọi của cậu làm Thảo đứng lại:
 - Thảo này?
 - Sao vậy anh?
 - Cảm ơn em!
 - Vì cái gì? Thảo ngơ ngác nhìn cậu.

- Cứu anh.

13. Chương 8 : Bọn Mày Chán Sống Rồi Sao? Dám Đánh Người Yêu Tao Hả (2)

- Anh cũng cứu em mà! xem như là hòa. Thảo cười một nụ cười thật tươi rồi nói tiếp:

- Anh nghĩ ngơi nha, em về đây.

- ừm.

Thảo về đến nhà.

- “Bọn mày chán sống rồi sao? Dám đánh người yêu tao hả?”

Thảo đỏ mặt khi nghĩ lại câu nói của cậu.

- Chẳng lẽ.....

- Nhưng nếu thế thì..... tại sao anh ấy không nói chứ?

- Hơn nữa. Nhưng là ai. Tại sao lại có trong nhật kí của anh.

- Với lại tại sao anh ấy nói những vết sẹo ấy là do Bố anh đánh.

- Tại sao..... trong nhật kí của anh ấy anh ấy bảo là mình sắp được xa cái gia đình đáng ghét này.

- Tại sao..... anh ấy lại ghét vào bệnh viện.

- Tạo sao.....

Rất nhiều câu hỏi tại sao cứ hiện ra trong đầu Thảo mà Thảo không thể trả lời được.

6h. “thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

6h 5 “thuê bao quý khách vừa gọi.....”

6h 10 “thuê bao....”

- Tại sao lại không liên lạc được thường ngày anh có thể đâu.

6h 15 “Thuê bao....”

6h 20 “thuê bao....”

Hôm nay Thảo cố tình dậy thật sớm để hỏi xem cậu thế nào rồi, đã đỡ hay là chưa, nhưng rốt cuộc thì suốt 20 phút vừa rồi Thảo chẳng gọi được cho cậu, vẫn là một giọng nói trẻ trung vang lên lặp lại một điệp khúc muôn thừa, điều mà hầu như từ trước đến nay không bao giờ có khi Thảo gọi cho cậu, điều này làm Thảo lo lắng hơn:

- Có chuyện gì với anh ấy vậy. Sao lại thuê bao? Hay là.....

- Không anh ấy có thể bị sao được chứ. Chắc anh ấy bận gì thôi.

Thảo tự an ủi lòng mình nhưng vẫn không thoát khỏi những suy nghĩ bất an.

6h 30 Thảo bắt đầu thấy lo lắng. Thảo đứng ngồi không yên rồi quyết định chạy sang nhà cậu.

Cửa phòng cậu mở, Thảo chạy vào. cậu đang nằm dưới đất. Thảo hoảng hốt đến bên cạnh cậu:

- Anh Mike, Anh Mike, anh Mike ơi! anh làm sao vậy! tỉnh dậy đi! Anh Mike! Anh Mike! Thảo bắt đầu khóc. Người cậu lạnh toát. Thảo dìu cậu lên giường, máu ở cánh tay chảy ra ướt sẫm cả áo cậu còn thở. Thảo lấy băng băng viết thương của cậu lại. đắp chăn cẩn thận cho cậu. Thảo định gọi taxi đưa cậu vào bệnh viện thì bỗng giật mình nghe giọng nói của cậu:

- Thảo ơi! Thảo.

Thảo giật mình quay lại nhìn lại.

- Anh Mike. Em đây.

- Thì ra anh ấy đang mơ.

- Em đừng đi. anh cần em! Thảo đang đỏ mặt khi cậu gọi tên mình trong giấc mơ của mình, đang đứng nhìn cậu thì cậu nói tiếp:

- Nhưng ơi! sao bạn lại ở đây. đến giúp mình à? Bạn nói xen mình phải làm gì đây. mình không muốn ai vì mình mà..... mình mệt mỏi lắm rồi, mình sợ lắm rồi....”

-

-

-

- Im lặng.

- Anh Mike vừa nói gì thế nhỉ? Nhưng Nhưng là ai. Tại sao ngay cả giấc mơ anh Mike cũng gọi tên cô ấy. tại sao anh lại bảo là mệt mỏi, sợ lắm rồi.

Thảo tự nghĩ. Trong đầu Thảo bây giờ lại bổ sung thêm những câu hỏi tại sao. Bây giờ trong đầu Thảo là một chuỗi câu hỏi tại sao không lời đáp. Thảo đến bên cậu, nhìn cậu. Không hiểu sao tay Thảo lại đưa xuống má cậu, vuốt tóc của cậu. Tim của Thảo đập không đúng nhịp nữa rồi.

- Thảo?

- Hả. Thảo giật mình, má ửng hồng, Thảo không biết mình vừa làm gì nữa.

- Sao em lại ở đây.

- Anh tỉnh rồi. Anh làm sao vậy. để em đưa anh vào bệnh viện nha. Thảo mừng rỡ khi thấy cậu tỉnh dậy, đang loay hoay lôi cái điện thoại trong túi

ra thì:

- Thảo.

- Dạ. Thảo quay lại nhìn cậu.

- Đừng! Anh nghĩ một lát là khỏe thôi.

- Thảo biết là cậu ghét đến bệnh viện điều này cậu đã nói cho Thảo nghe rồi, Thảo suy nghĩ một lát rồi nói:

- ừm. Thế thì anh nghĩ đi nha.

Nhìn thấy cậu bình an Thảo vui mừng khôn xiết, nhìn cậu ngủ Thảo thấy thật hạnh phúc. Nhìn quanh phòng cậu. đồ đạc sắp xếp gọn gàng cuốn sổ vẫn ở đấy. Bên cuốn sổ là một cây sáo, Thảo tò mò lại gần cầm lên xem. Cuối chuôi sáo có một chữ kí. Hình như là Nhung thì phải.

- Lại là Nhung ư. Chẳng lẽ cái sáo này là của Nhung tặng cho anh ấy ư. Thế Nhung là gì của anh, hay là người yêu. nhưng anh Mike nói anh ấy chưa có mà. Nhưng tại sao anh ấy lại giữ gìn cẩn thận thế.

- Thảo?

- Hả. lại một lần nữa cậu làm Thảo giật mình.

- Sao em không về đi ở đây làm gì?

- Em ở đây chăm để chăm sóc anh.
- Không cần đâu. em về đi.
- Hôm nay anh được nghỉ mà.
- ừm. Thế cũng được vậy anh cảm ơn em nha.
-
- Anh dậy ăn chút gì đi. em đích thân nấu cho anh đấy.
- Thế à! Làm phiền em rồi.
- Không đâu. em rỗi mà. hi hi. Nói đoạn Thảo bưng bát cháo lên rồi nói:
- để em bón cho anh nha.
- Thôi không cần đâu, anh tự ăn được mà.
- Anh đang bị thương, để em bón cho.
- ừm. Thế cũng được. Lại làm phiền em rồi.
- Lại nói thế rồi. đã nói không có gì rồi mà.
- Anh há miệng ra đi. cẩn thận kéo nóng nha.
- ừm.
- ôi! nóng quá!
- Để em thổi cho nha.

Cậu nhìn Thảo Thảo thật đắm đang trong lòng cậu bỗng lên một cảm xúc khó tả. điều đó khiến cậu nhìn Thảo kỹ hơn, chăm chú hơn.

- Gì mà nhìn em kỹ vậy? Thảo chưa thấy cậu nhìn mình kỹ như thế. Câu nói của Thảo làm cậu thoát khỏi những suy nghĩ miên man.
- à! Không có gì đâu. thật vất vả cho em.
- Không có gì đâu. xem như em trả ơn anh đi.
- Ơn gì?

Nghe cậu nói về mặt của Thảo bỗng nhiên trở nên buồn bã Thảo đáp:

- Thì vì em mà anh mới ra nông nỗi này. nếu anh có mệnh hệ gì thì em làm sao có thể tha thứ cho em được chứ nên em phải có trách nhiệm với anh.
- Tại sao em lại nói thế?
- Không phải em thì do ai. Mất Thảo rừng rừng. Thảo nói tiếp:
- Không phải hôm đó em về khuya nên mới bị đám thanh niên đó trêu ghẹo thì anh sẽ không dây dưa với bọn nó. Thì đã không có sự việc như ngày hôm qua.
- Thôi mọi chuyện qua rồi nhắc lại làm gì? tự anh rước họa vào thân thôi. ai bảo anh trượng nghĩa chứ. Hihi.
- Hihi. Anh cứ đùa.
- Cười như thế có phải vui hơn không?
- ừm. Mà anh lúc tối bị sao thế.

- Cũng không có gì lúc tối anh nằm ngủ gặp ác mộng nên thức dậy bước ra khỏi giường anh không cẩn thận nên bị ngã đập tay vào thành giường. Rồi anh thấy choáng váng, người lạnh toát rồi khi anh tỉnh dậy thì anh

thấy em.

- Anh gặp ác mộng gì thế? Kể em nghe đi?

-

- “Thảo ơi!

- Anh Mike

- Các người muốn gì mới chịu thả cô bé ấy ra.

- Ha ha. Người dám đánh bộ ta. Giờ ta sẽ đánh người yêu của người cho người thấy.

- Xin đừng.

- đánh nó cho tao.

- Một đám người xông tới đánh Thảo. Thảo ngã xuống đất.

- Thảo.... Thảo ơi....”

- Anh Mike?

- Sao? Câu nói của Thảo làm cậu giật mình.

- Anh kể đi?

- Không có gì đâu? kể làm gì. Cậu long ngóng.

- Nếu anh không muốn kể thì thôi. à mà em có cái này làm em tò mò.

- Em cứ nói đi.

- Em thấy cái sáo đẹp quá! Nhưng em thấy trên đó có chữ kí.

- à! Em hỏi cái tên đó của ai đúng không?

- ừm. Em xin lỗi vì đã nghịch đồ của anh.

- Không sao! Cái sáo đó là của một người bạn tặng cho anh thôi.

- Bạn trai hay gái vậy? Thảo cũng không hiểu sao Thảo lại hỏi câu hỏi đó nữa.

- Là bạn gái.

- Thế chắc là người bạn quan trọng của anh rồi.

- Quan trọng hay không không quan trọng. Mà định điều tra anh đó à?

- Em chỉ tò mò thôi mà, thôi anh ăn đi cho khỏe.

ừm.

14. Chương 9 : Kết Thúc (1)

- “Anh biết không em nghĩ rằng: “ông trời chỉ tạo cơ hội cho chúng ta gặp nhau. Còn duyên phận là do mình chỉ cần chúng biết cướp lấy thời cơ chúng ta sẽ được hạnh phúc. Nhưng không ai có thể có được một hạnh phúc trọn vẹn, ông trời muốn thử lòng cả hai, chỉ cần chúng ta có thể vượt qua được những thử thách đó lúc đó chúng ta mới có thể có được một tình yêu đẹp và trọn vẹn”

- alo em à! Có chuyện gì thế?

- Hôm nay anh thấy khỏe chưa.
- ừm. Anh khỏe rồi.
- ừm. Khỏe là tốt rồi. Lát nữa em sang nấu ăn cho anh nhé?
- Thôi không cần đâu.
- Chứ giờ anh định ăn gì? thôi để em sang nấu ăn cho, thế nha.
- Nói chuyện với Mike à? Ly lên tiếng.
- Sao chị biết.
- Gớm ai mà chả biết. Dạo này hai người có vẻ thân thiết nhau quá nhỉ.
- Hi hi. Mà em hỏi chị nhé.
- Có chuyện gì?
- Thìcũng không có gì.....?
- Có gì mà ấp úng thế! Cứ hỏi đi?
- Thì..... chị biết nhiều về anh Mike không?
- Sao em lại hỏi vậy? à nhìn cái vẻ là biết thích người ta rồi đúng không?
- Cái chị này? nói bậy à?
- Có gì mà phải ngại! thích thì cứ nói thích. Nói thật đi rồi chị nói cho.

Thảo gật đầu thẹn thùng:

- chị nói cho em nghe đi.
- haha. Thế để ý đến người ta lâu chưa.
- thôi chị đừng hỏi nữa. Trả lời em đi.
- ừm. Thực sự những điều chị biết về Mike không nhiều.
- Thì chị cứ nói đi.
- ừm. Tên thật của Mike là Nguyễn Minh Tuấn. Cậu ấy học rất giỏi. Nói chung cậu ấy không có bạn thì phải chẳng lúc nào nói chuyện với mọi người. Cậu ấy có rất người theo đuổi chị cũng không ngoại lệ. Hihi. Còn cái này nữa cậu ấy hát rất hay chị vừa khám phá ra cái tài này của cậu ấy thôi. cậu ấy nhìn trầm tính, ít giao tiếp, nhưng đã nói chuyện thì ai cũng thích nói tóm lại là Mike rất khó hiểu. đó là những gì chị biết về “Mike của em.”
- ừm. Em cảm ơn chị nhé.
- Không có gì? thế thích người ta lâu chưa. cần chị giúp gì không?
- chị thì giúp được gì chứ!
- chị có thể giúp em tìm hiểu “Mike của em” cho em. Haha.
- Hihi. Thôi không nói chuyện với chị nữa. Em phải đi có việc đây.
- Gặp Mike chứ gì?

Hihi.

- Mike! Ly từ phía sau vỗ vai cậu.
- A!

- Sao thế?
 - Không sao. chỉ bị thương tí thôi. gọi tớ có việc gì thế?
 - Cũng không có gì? cậu đi học sớm thế?
 - ừm. Cậu cũng thế thôi.
 - hi hi. Mình vừa đi vừa nói chuyện nha.
 - ừm.
 - Thực ra tớ học với cậu gần hai năm rồi mà tớ ít nói chuyện với cậu quá. Có vẻ như cậu ít nói chuyện quá nhỉ?
 - ừm.
 - Cậu đã từng yêu ai chưa. hay đại loại là có người yêu chưa.
 - Chưa. nhìn tớ thế này ai thèm yêu chứ.
 - Bạn lại tự ti rồi. Người như cậu thì ai mà không yêu chứ.
 - Ai nào?
 - Chẳng hạn như tớ. Hi hi.
 - Cậu ư!
 - đùa đó.
 - Tưởng thật để tớ chuẩn bị tâm lý. Haha.
 - Gì mà phải chuẩn bị tâm lý.
 - Thì chuẩn bị tâm lý để yêu. haha
 - Eo ôi. xem cậu nói kìa. mà tớ nói thật này. cái Thảo yêu cậu đó.
- Nghe Ly nói làm cậu giật mình, cậu đứng lại làm Ly cũng đứng lại theo, cậu quay mặt sang nhìn Ly:
- Thảo ư?
 - ừm. Thảo yêu cậu đó.
 - Sao cậu biết?
 - Thì Thảo nói với tớ mà!
 - Thảo nói với cậu. Cậu nhắc lại như thể không thể tin được những lời đó.
 - ừm.
 - Sao tớ không biết.
 - Cậu mà biết mới là lạ đó.
 - Sao lại lạ?
 - Cậu có bao giờ để ý đến suy nghĩ của người ta đâu.
- Cậu gật đầu mấy cái rồi hỏi:
- Thế Thảo nói gì với cậu?
 - Có nói gì đâu. chẳng qua Thảo hỏi mình có biết gì về cậu không?
 - ừm thế à. đến lớp rồi.

- ừm. Nhanh nhả.

- ừm.

Cậu vào lớp vẫn là chỗ quen thuộc dãy bàn cuối cùng bên cửa sổ, cậu ngồi xuống và bắt đầu suy nghĩ:

- “Thảo yêu mình ư. Làm gì có chuyện đó, mà dù sao thì mình cũng không cho chuyện đó xảy ra. Nhưng phải làm sao đây. mình phải làm sao đây. mọi người ơi chỉ cho Tuấn của mọi người một cách với. Hay là mình rời xa Thảo. rời xa Thảo. một thời gian rồi Thảo cũng quên mình thôi. chắc giờ cũng có cách đó. Nhưng làm thế nào mới rời Thảo được chứ.” Cậu thở dài.

- Có chuyện gì mà thở dài thẩn thờ thế.

Cậu giật mình, thì ra là Ly:

- à. Không có gì? mà Thảo có ai yêu không?

- cậu hỏi gì kì thế? Giật mình khi Ly nhận được một cậu hỏi lúc bấy giờ được xem là ngu ngơ.

- Thì cứ trả lời tớ đi? cậu ở bên nhà Thảo có thấy ai thường xuyên đến phòng Thảo chơi không?

- Hôm nay cậu lạ quá. Tớ không biết. à! Mà hình như Lâm lớp mình thích Thảo thì phải.

- Lâm à? Cảm ơn cậu nha.

- ừm. Không có gì?

Nói đoạn cậu bước nhanh ra khỏi bàn học đi thẳng về phía lâm làm Ly tò mò ngoái cổ nhìn theo.

-

- Lâm. cậu có rảnh không?, mình nói chuyện một lát nhé?

- ừm. Có chuyện gì vậy?

- Mình ra ghế đá nói chuyện nha.

- ừm.

- Có chuyện gì mà có vẻ quan trọng thế?

- Cũng không có gì? Tớ muốn hỏi cậu một số việc riêng tư thôi.

- ừm. Có chuyện gì thế.?

- Có phải cậu yêu Thảo không?

Lâm ngạc nhiên quay sang nhìn cậu. Cậu nói tiếp:

- Không phải ngạc nhiên thế đâu?

- Cậu cũng yêu Thảo à?

- Không. mình chỉ quen Thảo thôi. thế là cậu yêu Thảo thật à?

- ừm. Bọn mình quen nhau từ hồi cấp 3. tớ yêu Thảo từ năm tớ học lớp 11.

- Thế Thảo có yêu cậu không?

Lâm thở dài:

- Hình như là không!

- ừm. Cố lên, tương lai còn dài mà?

- ừm. Mà sao cậu lại hỏi thế.

- Không có gì đâu.

- Mình không nghĩ là cậu chỉ quen Thảo thôi mà lại hỏi như thế?

- Thế cậu nghĩ gì?
 - Tớ nghĩ cậu yêu Thảo?
 - Tớ..... hi hi. Tớ định tìm hiểu Thảo thế đã được chưa. nhưng cậu yêu rồi thì thôi, tớ bỏ cuộc vậy. hihi.
 - Thời đại cạnh tranh công bằng mà. hihi. Nếu cậu có thể mang lại hạnh phúc cho Thảo thì tớ sẽ nhường Thảo cho cậu.
 - Sao lại nhường. Tớ chỉ hỏi vậy thôi, mà cho dù có thế thật thì cũng chính cậu đã nói với tớ là thời đại cạnh tranh công bằng mà. cậu quả là cao cả. Thảo phải chọn cậu mới đúng.
 - Cậu nói gì vậy?
 - À....Không có gì? mà cậu yêu Thảo nhiều không?
 - Dĩ nhiên. nhưng có vẻ Thảo không yêu tớ mà Thảo chỉ xem tớ như một người bạn, một người anh trai.
 - Rồi thời gian Thảo sẽ hiểu tình cảm của cậu dành cho Thảo và Thảo sẽ chấp nhận cậu thôi. mà sao Thảo không yêu cậu hay là những điều cậu làm cho Thảo chưa đủ.
 - Tớ không biết?
 - Cậu có hay đến nhà Thảo chơi không?
 - Cũng thỉnh thoảng.
 - Sao lại thỉnh thoảng! phải thường xuyên lên chứ.
 - ừm. để tớ thử.
 - đừng thử nữa. Hãy làm thật đi. haha.
 - Hi.
 - Chúc cậu sẽ yêu được Thảo. Thảo có một người như cậu yêu thì thật là may mắn cho Thảo.
 - Hihi. Bạn đề cao qua tớ rồi. Tớ ngại lắm.
 - Hihi. Thôi chúng ta vào lớp thôi.
- Vừa đi được vài bước thì bỗng có chuông điện thoại reo. Là của Thảo. cậu quay sang nhìn Lâm:
- Xin lỗi tớ có điện thoại. cậu vào lớp trước đi.
 - ừm.
 - Alo!
 - Anh à! Anh khỏe chưa. trưa em sang nấu cơm cho anh nha.
 - Thôi. không cần đâu.
 - Thôi anh đang còn mệt để em nấu cho.
 - đã nói không rồi mà. em phiền phức thế.
 - Sao anh lại nói em như thế. Em đâu có làm gì đâu.
 - Nhưng người anh yêu thấy thế sẽ không vui đâu.
 - Người yêu? Thảo ngạc nhiên pha chút lo sợ và buồn rầu.
 - ừm. Người yêu anh sẽ không vui đâu.
 - thế người yêu anh là ai?
 - Là ai em hỏi làm gì?
 - Là ai anh nói cho em biết đi.? em xin anh đấy.

- Là Ly. Thế đã được chưa. thôi anh học đây.
- Tút... TUT....
- Thảo choáng váng ngồi bệt xuống giường bất giác trong đầu óc xuất hiện hình ảnh của anh, anh đang ngoái cổ mỉm cười với Thảo, bất chợt bên cạnh anh là Ly, anh nắm tay của Ly rồi 2 người bước tiếp trên con đường ấy để lại cho Thảo một khoảng không trống rỗng bất giác những dòng nước mắt trào ra:
- Không, điều anh nói không phải là thật, anh chỉ đang đùa với mình thôi, nhất định là vậy. Thảo tự an ủi lòng mình nhưng càng an ủi bao nhiêu thì nước mắt càng tuôn ra bấy nhiêu. Còn cậu sau khi gặp mấy cậu cũng hoang mang không biết mình vừa nói gì?
- Tan học....
- Ly! Tớ có thể nói chuyện với cậu một tí được không?
- Có chuyện gì thế?
- Tớ.... Tớ...
- Cậu cứ nói đi đừng ngại.
- Tớ cần cậu giả làm người yêu của tớ một thời gian.
- Người yêu cậu. Ly không thể không kinh hoàng.
- ừm.
- Nhưng tại sao?
- Tớ cần trốn tránh một người.
- Là ai?
- Thảo!
- Thảo!!! Ly lại thêm một lần nữa bỏ ngõ.
- ừm.
- Cậu biết Thảo là một người con gái tốt mà.
- chính vì thế mà tớ cần trốn tránh cô ấy. Tớ vừa nói chuyện với Lâm. Lâm là một người tốt. Lâm rất yêu Thảo. cậu ấy rất cao cả.
- Nhưng cậu cũng biết là Thảo không yêu Lâm. người Thảo yêu là cậu.
- Tớ biết?
- Biết!!!! Sao cậu còn làm thế. Xin lỗi tớ không thể giúp cậu được.
- Tớ xin cậu đấy.
- Không!!! tớ không giúp. Cậu tìm người khác đi.
- Xem như tớ cầu xin cậu. Cậu đột ngột quỳ xuống.
- Cậu đứng dậy đi. người ta nhìn thấy sẽ nghĩ sao.
- Tớ xin cậu đó.

15. Chương 9 : Kết Thúc (2)

- Thôi được rồi. Cậu cần gì phải làm thế chứ. Ly miễn cưỡng chấp nhận.

- Cảm ơn cậu.

- Nhưng tớ phải làm gì.

- Cậu cứ làm theo những gì tớ nói là được. Cứ xem như ta yêu đi.

- ừm. nhưng cậu phải nói cho tớ biết là tại sao cậu lại làm như vậy.

- mọi chuyện dài lắm, đến hôm nào thích hợp tớ sẽ kể cho cậu nghe.

-

Cậu và Ly đi trên đường về nhà. Có ghé vào dãy trọ Thảo không phải gặp Thảo mà.....

Nghe động nói quen thuộc Thảo bước ra ngoài thì thấy cậu tay trong tay với Ly.

- Anh về đây.

- ừm. Anh về cẩn thận nh

a?

- “chẳng lẽ những lời anh nói là thật, chẳng lẽ anh Mike không yêu mình. Nhưng sao lại là chị Ly chứ... Tại sao.... Chẳng lẽ mình đáng ghét đến thế sao. Thảo tự nghĩ Thảo đã khóc, nhưng cố gắng cắn chặt môi để không phát ra tiếng. ở bên phòng Thảo. Ly lúc này cũng đang rối bời, rất nhiều câu hỏi được đặt ra. Không gian thật yên tĩnh. Rồi Ly nghe có tiếng khóc nhỏ.

- “Thảo à, chị xin lỗi nha, em là người tốt thế mà chị lại làm như thế này. hi vọng khi biết chuyện em đừng giận chị” Ly nghĩ thầm rồi thở dài.

Suốt mấy đêm liền có lẽ đêm nào Thảo cũng khóc, và đương nhiên Ly là người biết rõ nhất. Thảo khóc khi nghĩ lại khoảng thời gian hạnh phúc bên cậu. Thảo trân trọng những khoảng thời gian đó.

- Thảo ơi? là tiếng của Lâm.

Thảo lau khô nước mắt, xem như không có chuyện gì xảy ra.

- Anh Lâm!!! có chuyện gì không?

- Anh muốn sang em chơi thôi.

- ừm. Anh vào đi.

Nhìn Thảo hôm nay có điều hơi khác. không nhí nhảnh như mọi hôm. mắt sưng lên. Lâm hỏi:

- Thảo? có chuyện gì vậy?

- Sao anh hỏi vậy, em vẫn vậy mà.

- Nhìn em không giống như mọi hôm. có chuyện gì vậy nói anh nghe đi.

- đã nói là không có gì rồi mà.

- Sao em lại nổi cáu với anh.

- Em xin lỗi

- Hãy nói thật cho anh biết có chuyện gì vậy?

- Không có gì đâu.

- Nếu em không nói là anh gọi điện cho Bố Mẹ em này.

- đừng. Anh đừng gọi.

- Nếu không muốn anh gọi thì hãy nói thật cho anh biết có chuyện gì vậy.

Thảo đột nhiên bật khóc làm lâm giật mình:

- Thảo? có chuyện gì thế, sao lại khóc. Nói anh nghe đi, ai bắt nạt em có phải không?

Thảo lắc đầu.

- Thế thực ra là có chuyện gì. em nói đi.

- Tại sao? Tại sao lại đối xử với em như thế.

- Ai?

- Anh Mike.

- Mike ư. Cậu ta bắt nạt em à.

Thảo lắc đầu:

- Tại sao.... Tại sao lại thay đổi đột ngột như thế. Tại sao?

- Có chuyện gì? em nói đi.

- Em yêu anh Mike. Chúng em đã từng có thời gian vui vẻ bên nhau rất hạnh phúc. Em tưởng đâu anh ấy cũng yêu em. Nhưng không phải. người anh ấy yêu là chị Ly.

- Ly ư. Làm gì có chuyện đó.

- Anh nói sao?

- à! Không. thôi em đừng khóc nữa. đàn ông tốt trên thế giới này thiếu gì? em không cần khóc vì một người như thế. Hãy để mọi thứ qua đi. Lâm nhẹ nhàng kéo đầu Thảo về vai mình.

Rồi mọi chuyện sẽ qua đi thôi.

- Mike. Tớ có chuyện muốn nói với cậu.

- Có chuyện gì thế.

- Tớ hỏi cậu, tại sao lại lừa dối Thảo.

- Lừa dối gì? tớ không hiểu.

- Cậu đừng có giả bộ, không qua mặt được tớ đâu.

- Chuyện gì?

- Thảo yêu cậu cậu biết chứ.

- Biết.

- Tớ cũng giám chắc rằng cậu cũng yêu Thảo có đúng không?

- Không. người tớ yêu là Ly.

Lâm cười nhạt.

- Ly ư.

- đúng vậy.

- Tớ giám chắc rằng cậu còn không có chút tình cảm gì với nó đừng nói là yêu. với lại nó cũng vậy. Cậu có biết là mấy đêm rồi đêm nào nó cũng khóc không?

- Thảo khóc ư, cô ấy có sao không?

- Cậu vẫn đang còn biết lo cho Thảo ư. Tớ khuyên cậu hãy trở về bên Thảo đi.

- Tớ không thể.
- Tại sao. đừng bảo với tớ là vì Ly nha. Lâm cười khinh bỉ.
- Cậu cũng yêu Thảo là gì? sao không nhân cơ hội này yêu Thảo đi.

Câu nói của cậu làm lâm sững người:

- Tớ... tớ không phải là người như thế với lại cậu cũng biết là Thảo không yêu tớ. Người Thảo yêu là cậu cậu biết chứ.
- Như thế thì đã sao. Cậu ngu ngơ đáp khiến lâm bực tức.
- Cậu..... nói đoạn lâm đưa tay đẩy mạnh vào vai phải của cậu khiến cậu lùi mấy bước ngồi ngay xuống ghế đá.
- Tôi thất vọng về cậu. Lâm nói tiếp rồi đi vào lớp để lại cậu với một khoảng không, bàn tay phải của cậu ôm chặt lấy tay phải của cậu vết thương cũ chưa lành hẳn lại nứt ra khiến cậu đau đớn, nhưng nỗi đau từ vết thương trên cánh tay cũng không đau bằng vết đau từ trong trái tim của cậu.

Tan trường tại phòng trọ Thảo.

- Từ ngày đó. Thảo luôn giam mình trong phòng, rất ít khi ra khỏi phòng. Còn Ly, Ly cảm thấy thật có lỗi với Thảo. Ly đi đi, đi lại trước phòng Thảo mà không biết có nên gõ cửa không.
- Cốc... cốc... cốc.
- Ai thế?
- Là chị, chị Ly đây, chị có chuyện muốn nói với em.
- ừm. chị vào đi. Thảo mở cửa với một nụ cười thật tươi.
- em.... Em có buồn không?
- có gì mà phải buồn chứ. Em vui, em vui vì anh Mike đã tìm được một người tốt như chị.
- Em không giận chị ư.?
- Có gì đâu mà phải giận.
- Em không buồn thật chứ?

Thảo thở dài.

- chỉ hơi buồn chút thôi. nhưng giờ không sao rồi.
- ừm. Thực ra chị có chuyện này muốn nói với em.
- Có chuyện gì chị cứ nói đi.
- Thực ra chị với Mike..... chưa kịp nói hết câu đã bị Thảo cắt ngang:
- chị đừng nói nữa... em biết rồi. chị muốn nói là hai anh chị yêu nhau lâu rồi chứ gì!
- không phải. ý chị là..... thực ra.... Chuyện này là.... Thực sự thì Ly cũng không biết nói thế nào mọi chuyện xảy ra quá nhanh.
- có chuyện gì khó nói à?
- Trước khi chị nói. chị muốn hỏi em một chuyện, nhưng em phải nói thật cho chị biết?
- ừm. chị hỏi đi?
- em rất yêu anh Mike đúng không?

Thảo cúi đầu.

- ừm.

- Có thật là em không thấy buồn không?

Thảo ngược mắt lên nhìn Ly rồi cúi đầu xuống không nói gì? Ly nóng lòng hỏi lại:

- Thảo! trả lời chị đi?

Thảo bật khóc.

- Làm sao mà em không buồn được cơ chứ. Em đã có một khoảng thời gian được ở bên anh ấy. Em đã có một khoảng thời gian thật hạnh phúc khi ở bên anh ấy. Em đã có những kỷ niệm khi được ở bên anh ấy. Anh ấy đã cho em một cảm giác an toàn, tin cậy khi ở bên anh ấy. chị nói xem là sao em có thể không buồn không?

Ly ôm lấy Thảo vào lòng. Lấy tay gạt nước mắt đang chảy dài trên má Thảo.

- chị xin lỗi. Thôi em đừng khóc nữa, chị có chuyện muốn nói với em. thực ra chị với Mike không có gì đâu.

Thảo ngược mắt lên nhìn Ly:

- ý chị là sao?

- Thực ra Mike nhờ chị làm người yêu của cậu ấy.

- để làm gì? Thảo giật mình.

- để trốn tránh em?

- Tại sao anh ấy phải làm thế? Thảo không thể không bàng hoàng.

16. Chương 9 : Kết Thúc (3)

điều này chị không biết? Lúc đầu chị cũng không đồng ý nhưng sau đó chính Mike đã quỳ xin chị.

- Quỳ xin? Lại thêm một lần nữa những điều cậu làm khiến Thảo không thể nào hiểu nổi cậu.

- ừm. chị không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì. nhưng thấy em như vậy chị thấy thật có lỗi với em.

- ừm. Không sao. chị nói ra là tốt rồi.

- Còn không mau gọi điện cho “Mike của em” đi còn gì? nếu chị đoán không nhầm thì Mike cũng thích em đó.

- Hi hi. Em cảm ơn chị.

- Thôi chị không làm phiền em nữa. Mike đang ở nhà đó.

- “anh Mike tại sao anh phải làm như thế? Tại sao? Tại sao?”

Thảo tự nghĩ và quyết định sang nhà cậu để hỏi cho rõ mọi chuyện. Thấy bóng cậu ở nhà. Thảo gọi cho cậu.

- Alo. Em có thể nói chuyện với anh được không?

- Không? anh bận rồi. Không có ở nhà.

- Anh không có ở nhà?

- ừm.

Tút.... Tút ... tut...

Cậu loay hay cất điện thoại vào túi rồi định đi vào nhà thì bỗng thấy có một bóng dáng quen thuộc đang đứng trước ngõ, cậu lúng túng:

- ơ. Thảo.

- Sao anh lại dẫu em, tại sao?
- Anh.... Anh....
- Tại sao? Anh nói gì đi chứ. Thảo bắt đầu khóc.
- Anh.....
- Sao lại dẫu em. Sao anh lại lẩn tránh em. Anh ghét em lắm sao, em xấu xa lắm sao. Tại sao anh ở nhà mà bảo anh đi vắng.
- Anh xin lỗi. Nhưng em đừng có làm phiền anh nữa có được không? Ly thấy thế sẽ không vui đâu.
- Thảo cười nhạt:
- đến lúc này mà anh còn dẫu là anh với chị Ly yêu nhau ư. Anh nói dối. Hai người chẳng có gì cả.
- Ai nói với em thế. Anh với chị Ly yêu nhau mà?
- Thảo cười nhạt có vẻ chế giễu:
- chính chị Ly đã nói cho em biết. Tại sao anh lại làm như thế.
- Anh.... Anh.... Cậu cứng miệng.
- Còn chuyện này nữa, chính anh là người đã cứu em khi em bị tai nạn. tại sao anh lại nói không phải là anh.
- Là bạn anh thật mà?
- Bạn anh? Thảo cười nhạt.
- ừm.
- Xin lỗi vì em đã lỡ xem nhật kí của anh!
- Em xem nhật kí của anh ư?
- Em xin lỗi. Mà nếu em không xem thì làm sao biết được người cứu em là anh.
- Anh....
- Anh ghét em lắm có phải không?
- Không phải.
- Em đã làm gì sai. Em đã làm gì sai để khiến anh ghét em như thế.
- Không phải.
- Thế thì tại sao.
- Anh.....
- Tại sao anh nói đi.
- Tại vì em quá phiền phức. thế đã đủ lý do chưa.
- Phiền phức.
- Đúng vậy.
- Được rồi. vậy thì từ giờ em sẽ không làm phiền anh nữa. em sẽ không gặp anh nữa để anh khỏi bảo em phiền phức.
- Thảo....anh....
- Chính anh là người đã bảo em là người yêu của anh khi anh đánh nhau với bọn chúng. Chính anh là người đã nói là cần em khi anh nản mớ. Vậy là từ trước đến giờ em cứ tưởng.....dù gì thì em cũng cảm ơn anh vì đã chăm sóc cho em khi em ốm, cảm ơn anh vì đã cứu em. Cảm ơn anh vì đã giúp đỡ gia đình em, cảm

ơn anh vì đã cho em thời gian được ở bên anh. Cảm ơn vì những gì anh đã làm cho em. Tiền anh cho em mượn nhất định em sẽ trả trong thời gian sớm nhất.

- Em chào anh.

Nói rồi Thảo quay lưng bỏ đi. Cậu định gọi Thảo nhưng cậu không thể mở miệng được cậu đứng đấy nhìn Thảo cho đến khi bóng Thảo khuất đi:

- Có lẽ như vậy sẽ tốt hơn. mong em hãy tha thứ cho anh. Cậu nhìn trời thở dài.

- Mọi người ơi. thực ra Tuấn làm như thế là đúng hay sai. Mọi người hãy nói cho Tuấn biết được không?

Reng.....Reng..... chuông điện thoại của cậu reo.

- Alo.

- Alo. Mike à? Tớ xin lỗi vì tớ đã nói hết mọi chuyện cho Thảo nghe rồi. Tớ thấy thật có lỗi với Thảo. cậu có biết là đêm nào nó cũng khóc không?

- ừm. Tớ biết rồi. à mà Thảo về nhà chưa.

- chưa. có chuyện gì à?

- à. Không. thôi bye nhé.

- ừm.

Cậu vào phòng mình lấy cốc rót nước bỗng nhiên chiếc cốc trên tay rơi xuống cùng lúc đó là chuông điện thoại reo.

- Alo. Thảo à?

- Xin lỗi anh có phải là người quen của chủ thuê bao này không?

- ừm. đúng rồi. Có chuyện gì vậy?

- Cô ấy bị tai nạn đang ở ngã tư chợ. Anh đến ngay đi.

- Sao. Cậu sống người, đầu óc quay cuồng. Chẳng lẽ những người cậu yêu quý đều vì cậu mà phải chết ư. Tâm trí cậu trống rỗng chỉ còn hình bóng của Thảo.

- Thảo em kh

ông được chết. Em nhất định không được chết, mọi người ơi chẳng lẽ lần này tuần làm sai rồi hay sao, xin mọi người hay giúp con bảo vệ cho Thảo, đừng để mọi Thảo xảy ra chuyện gì, tuần xin mọi người đó.

Ngã tư chợ đông nghịt người cậu lại gần ôm lấy Thảo.

Thảo ơi? anh Mike đây. em hãy tỉnh dậy đi. em không được chết, em không được bỏ anh lại một mình. Thảo ơi? Thảo? em có nghe anh nói gì không? Thảo..... cậu cứ mãi gọi tên Thảo cho đến khi tiếng còi cứu thương đưa Thảo vào bệnh viện.

- Bác sỹ. Cô ấy sao rồi?

- Hiện tại cô ấy đã thoát khỏi cơn nguy kịch, nhưng cô ấy rất yếu. Cậu có thể vào thăm cô ấy.

- Mà cô ấy sẽ sớm tỉnh lại phải không ạ?

- Cái này thì khó nói.

- ý bác sỹ là sao?

- Hiện tại chúng tôi không biết được lúc nào cô ấy tỉnh có thể là một ngày có thể là một tuần, cũng có thể một tháng, cũng có thể là một năm. Cái này là phụ thuộc vào bản thân cô ấy.

- Cảm ơn bác sỹ.

Cậu sống người chẳng lẽ những người mà cậu yêu quý đến lần lượt bỏ cậu mà đi, cậu bước vào phòng ngồi bên cạnh Thảo. cậu nhìn Thảo mà nước mắt cứ ứa ra. Cậu nắm chặt tay của Thảo.

- Thảo à. Anh xin lỗi. lẽ ra anh không nên nói thế lẽ ra anh.....

- Thảo à! Em có nhớ hôm đầu tiên anh gặp em không? lúc đó anh nhìn thấy em anh thấy thật quen thuộc. Sau đó cái hôm em đi học hộ Ly ấy, lúc đó anh nhìn thấy sợi dây chuyền em mang, anh biết linh tính của mình là không sai, em biết tại sao không? sợi dây chuyền này chỉ có một đôi, nghĩa là anh đang giữ một chiếc còn em một chiếc. Hi hi. Anh còn dấu em là em là anh muốn mua lại sợi dây chuyền của em nhưng khi nghe anh nói là người cứu em đã chết thì em lại trả nó cho anh. Em thấy có buồn cười không?

Ngày nào cũng vậy cậu cũng ngồi bên Thảo kể cho Thảo nghe về những kỷ niệm buồn vui của hai người và hy vọng một ngày Thảo sẽ tỉnh lại. Cho đến một ngày.

- Thảo à. Em có nhớ cái hôm anh về nhà em không? em nói là có sao băng, em bảo anh ước đi. lúc đó em biết anh ước gì không? anh ước sẽ được bên em mãi mãi.

- Anh Mike?

- Thảo! em tỉnh rồi. Em.... Em.... Em làm anh lo quá. Bác sỹ, bác sỹ? Bệnh nhân phòng 240 tỉnh rồi.

- Anh Mike? Những lời anh nói là thật chứ?

- Lời nào?

- Lời ước của anh?

- Là thật không một chút gian dối.

Nước mắt Thảo chảy ra không phải là vì đau khổ mà vì hạnh phúc.

- Anh có biết hôm đó em ước gì không?

- Không phải em ước gia đình em không còn sóng gió sao?

- Thảo lắc đầu.

- Thế em ước gì?

- Em ước sẽ được ở bên anh mãi mãi không bao giờ xa cách.

Cậu nhìn Thảo rồi hôn lên bàn tay của Thảo:

- Anh xin lỗi vì đã làm như vậy. Anh... anh xin lỗi.

- Thôi đừng nói nữa.

- Đề nghị anh ra ngoài để chúng tôi làm việc. Bác sỹ lên tiếng.

- Thôi em nghỉ đi nha.

- ừm.

-

Nhờ sự chăm sóc tận tình của cậu sức khỏe của Thảo tốt lên trông thấy. Chắc mấy chốc mà Thảo đã được ra viện.

- Chúc mừng em đã ra viện. cậu tặng cho Thảo một bó hoa thật đẹp.

- ừm. Em cảm ơn anh nha.

- Hôm nay anh phải tổ chức liên hoan một bữa ăn do chính tay anh nấu.

- Anh nấu ư?

- ừm.

- Có ăn được không vậy, sao em thấy nghi ngờ quá à?

- Không biết có ăn được không nữa, chắc là không chết đâu. haha.
- Cái anh này thật đáng ghét.
- Thôi mà! cho anh xin lỗi Thảo dễ thương
- ghét anh quá à! Sao anh đùa em giai vậy. Không thềm nói chuyện với anh nữa.
- Có thật không đó. Không nói chuyện với anh nữa là anh về này.
- Anh đúng là Mike mà. ghét anh quá à.
- Thôi không đùa với em nữa. Về nhà thôi.

17. Chương 9 : Kết Thúc (4)

- Anh Mike ơi?
 - Sao em?
 - để em giúp anh!
- Cậu cau mày.
- Đã nói hôm nay anh sẽ nấu cho em một bữa ăn ra trò mà. em cứ ngồi đấy.
 - Nhưng mà....?
 - Có nghe lời anh không nào?
- Thảo phòng má lườm cậu. Cậu nhìn Thảo cười nói.
- Thôi được rồi, em giúp anh nhặt rau nha.
 - ừm. ít ra cũng vậy chứ.
- Cậu đến bên Thảo, nắm tay Thảo rồi hôn lên trán Thảo. rồi cậu ôm lấy Thảo:
- suýt nữa là anh đánh mất một người tốt như em rồi.
 - Thôi, mọi chuyện qua rồi, nhắc lại làm gì.
 - ừm. Thôi chúng mình nấu ăn nha.
 - Vâng.
 - Hái rau xong thì không phải làm gì nữa đâu nha. Em lên nghỉ cho khỏe.
 - Vâng, em biết rồi.
- Thảo hái rau xong. Lên đường ngồi, nhìn xung quanh phòng cậu. Mọi thứ vẫn vậy chỉ khác giờ đây cảm giác đã khác. giờ đây ngôi nhà này cũng như là ngôi nhà thứ hai của Thảo rồi. Hơn nữa có một điều khác biệt với mọi hôm là cuốn nhật kí và cây sáo trúc không còn trên bàn của cậu nữa. Thảo tò mò lắm định hỏi nhưng lại thôi.
-
 - ăn cơm thôi!
 - ăn cơm rồi à! Wow! Sao anh nấu nhiều món thế?
 - Để bồi bổ cho em mà! hihi.

- Nhìn món nào cũng ngon nhưng không biết có ăn được không nữa?

Cậu nhìn Thảo vẽ mặt buồn buồn nói:

- Sao lúc nào cũng làm như “chồng tương lai” em kém cỏi lắm ý.

“Chồng tương lai” nghe ba chữ đó khiến cho lòng Thảo rạo rục. Thảo ngược mắt lên nhìn cậu:

- Hihi. Con trai mà việc bếp núc phải khác chứ?

- Thôi không nói nữa. Em ăn thử xem có ăn được không kia.

- Hihi. Để em thử.

Thảo gấp một miếng rau lên thử. Rồi ngược mắt lên nhìn cậu.

- Sao? Có ăn được không?

Thảo không nói gì. Thảo thử món khác từng món từng món một, cậu nhẩn nại ngồi chờ. Lại một lần nữa Thảo ngược mắt lên nhìn cậu.

- Sao? Anh nấu thế nào?

- Sao anh nấu được vậy. Anh nấu giỏi hơn em rồi.

Thảo có vẻ thẹn thùng, cúi mặt đi. Cậu bật cười nhìn Thảo.

- Thôi, nếu ngon thì em ăn nhiều vào nha. Nói xong cậu gấp cho Thảo thức ăn.

- ừm. Cảm ơn anh. Anh cũng ăn nhiều vào nha. Mấy ngày thật vất vả cho anh. Nói rồi Thảo cũng gấp cho cậu thức ăn.

- không anh không mệt đâu.

-

- ôi! no quá. Cảm ơn anh vì bữa ăn hôm nay nha!

- Lại cảm ơn rồi, người một nhà mà.

- Người một nhà?

- ừm. Chả lẽ là người xa lạ.

- hihi. Thôi để em rửa bát cho.

- Em cứ ngồi đấy. Anh rửa bát cho.

- Nhưng mà....

- Lại nhưng mà rồi.

Thảo lại lườm cậu. Cậu bật cười rồi rửa bát.

Anh Mike?

- Gì vậy?

- Em có chuyện này muốn hỏi anh?

- Em hỏi đi?

- Thực ra có nhiều chuyện khiến em phải suy nghĩ mà vẫn chưa tìm ra lời đáp.

- Là chuyện gì thế.

- Anh có thể cho em biết Nhung là ai được không?

Cậu tự nhiên thay đổi nét mặt nhìn Thảo:

- Em muốn biết thật à?

- ừm.

cậu thở dài nhìn Thảo rồi chậm rãi nói:

- Nhưng là người yêu đầu tiên của anh.

- Người yêu?

Cậu gật đầu:

- ừm.

- Thế rồi sao? Hai người chia tay à?

Cậu lắc đầu:

- Không?

- Chứ sao?

- Cậu ấy chết rồi.

- Em xin lỗi.

- Không sao. Sớm muộn gì anh cũng phải kể cho em nghe mà.

- ừm. Mà anh kể cho em nghe về gia đình anh đi. chẳng hạn vì sao Bố

anh lại đánh anh, tại sao anh lại chán ghét gia đình anh, tại sao anh lại muốn rời xa cái gia đình mà em gọi là đáng ghét ấy, tại sao anh ghét vào bệnh viện, với lại còn rất nhiều chuyện mà em không biết về anh.

- Em muốn nghe lắm à.

- Vâng, em muốn chúng ta phải hiểu nhau. chính anh cũng nói thế mà?

- Anh nói lúc nào?

- Thì cái hôm anh về nhà em đó. Anh nói là cần một người vợ hiểu mình rồi còn gì?

- à. ừm. Em vẫn nhớ à.

- Hihi. Những kỷ niệm khi được ở bên anh em sẽ không bao giờ quên. anh kể cho em nghe đi.

- Thế em muốn biết chuyện gì?

- Tất cả.

- Sao tham thế?

- Hihi. Anh kể đi.

Cậu thở dài:

- Ngày xưa gia đình anh hạnh phúc lắm. anh có bà, có Mẹ và có em gái. tất cả đều thương anh. Anh thật hạnh phúc khi có họ. Nhưng ông trời lần lượt cướp đi của anh người Mẹ, người bà của anh trong hai năm liên tiếp. Sau đó Bố anh lấy vợ hai. Hai anh em anh tưởng rằng sẽ lại được sống hạnh phúc như ngày xưa, nhưng không, ngược lại bà ấy không hề yêu thương mà còn đánh đập hai anh em anh, suốt ngày chỉ chửi rủa với bắt anh làm việc dù to hay nhỏ. Bố anh suốt ngày chỉ biết làm làm và làm đâu có thời gian nào để quan tâm hay để ý gì đến hai anh em anh cả. những vết sẹo này là do Bố anh đánh khi anh làm trái lời bà ấy. Sau đó người thương duy nhất của anh là em anh cũng bỏ anh mà đi, bệnh viện... cái nơi quỷ quái ấy chứng kiến những lần ra đi của những người mà anh yêu thương nhất.. đúng cái lúc anh tuyệt vọng nhất thì anh được gặp Nhung, chính Nhung là người đã giúp anh vượt qua tất cả, giúp anh tìm được niềm vui trong cuộc sống, giúp anh có thêm nghị lực để sống, nhưng ông trời đâu có buông tha anh. Lại một lần nữa cướp đi người bạn một người mà anh nghĩ chắc chắn sau này anh sẽ lấy làm vợ. Anh hận ông trời, anh thề

anh sẽ không bao giờ yêu thương một ai nữa. Cho đến khi anh gặp em anh rất sợ, anh sợ một lần nữa ông trời sẽ cướp mất em khỏi tay anh. Vì vậy mà.....

- Thôi anh đừng nói nữa. Em hiểu rồi.

Thảo ôm cậu thật chặt.

- Anh biết không em nghĩ rằng: “ông trời chỉ tạo cơ hội cho chúng ta gặp nhau. Còn duyên phận là do mình chỉ cần chúng biết cướp lấy thời cơ chúng ta sẽ được hạnh phúc. Nhưng không ai có thể có được một hạnh phúc trọn vẹn, ông trời muốn thử lòng cả hai, chỉ cần chúng ta có thể vượt qua được những thử thách đó lúc đó chúng ta mới có thể có được một tình yêu đẹp và trọn vẹn”

- ừm. Giờ em đã biết hết về anh rồi đó. Nếu em lấy anh thì những ngày tháng sau này chắc chắn em sẽ rất khổ. Em có hối hận khi yêu anh không?

- không! em sẽ không bao giờ hối hận. chỉ cần được ở bên anh những cái đó em không qua tâm.

cậu nhìn Thảo. Thảo nhìn cậu. Cậu ôm Thảo siết chặt tay để không bao giờ phải chia xa nhau.

- Thảo này anh có cái này cho em.

- Cái gì vậy?

- Sợi dây chuyền. Anh một chiếc, em một chiếc.

- Cái này.....

- đúng là sợi dây chuyền đó. Em biết tại sao anh lại nhận ra em chính là người mà ngày xưa anh đã cứu không?

- Không?

- Em nhìn này. Ghép chúng lại với nhau vừa khít.

- Ý anh là.....

- Đúng. Sợi dây chuyền này chỉ có một cặp. anh đang giữ một chiếc, em đang giữ một chiếc.

Thảo ngược mắt lên nhìn cậu, cậu nói tiếp:

- Đây là món quà bà anh tặng cho anh. Bà bảo sau này hã

y tặng nó cho người mình yêu vì vậy bây giờ anh tặng nó cho em. em một chiếc anh một chiếc. để anh treo nó cho em nhé?

- vâng. em cảm ơn anh nha.

- à. Thảo này!

- sao anh?

- Có phải em rất muốn được về thăm quê Bác Hồ không?

- Sao anh biết?

- Anh nghe Mẹ em nói thế.

- Vâng. Có lẽ đã rất lâu lắm rồi em không được về đó chơi.

- Thế ngày mai về quê anh nhé?

Vâng. thế cũng được

- ôi nơi này đẹp quá. Lâu rồi em mới được về đây, mọi thứ thay đổi nhiều quá.

Thảo say sưa ngắm cảnh, không để ý gì cả.

- Cần thận.

- á! Thảo bị ngã. cậu chạy lại.
- Em có sao không?
- Em không sao.
- ừm. Cần thận chứ.
- ừm..... á! Không được rồi. Chân em đau quá.
- Để anh xem nào, bong gân rồi.
- Tại em không cẩn thận. Đau quá.
- Có cần anh thổi cho đỡ đau không?
- Thổi.....
- Có gì không ổn à.
- Không?
- Nói rồi cậu cúi xuống thổi vừa thổi vừa hỏi:
- Đỡ chưa?..... Thảo.... em có nghe anh nói không?
- À.... ừm.... Em đỡ rồi?
- ừm. Đi nào.À thôi để anh công cho. Lên đây nào?
- Nhưng ở đây đông người quá.
- Kệ họ! Nói rồi cậu công Thảo rồi đi tiếp.
- Lúc này em đang nghĩ gì thế?
- À... ừm... một kỷ niệm.... hồi xưa khi em cùng gia đình em về thăm nơi này?
- À ừm. Chắc là kỷ niệm đẹp!
- ừm. Hihi. Sao anh lại nói thế.
- Ngày xưa tại nơi này cũng có một cậu bé công em như thế nào đúng không? Lúc ấy em cũng bị bong gân.
- ừm. đúng. Nhưng... nhưng sao anh biết. Chẳng lẽ anh là.....
- ừm. chính là anh đây.
- Anh ư. Em không tin. Mà cũng không tin được?
- Nhất định lớn lên anh sẽ yêu em. Anh hứa nhất định lớn lên anh sẽ lấy em làm vợ.
- Anh!!! chẳng lẽ chính là anh. Thảo ôm chặt cậu hơn. nhưng sao anh biết đó là em?
- Không phải anh thì là ai nữa. em còn nhớ cái hôm anh đến nhà em không. Anh nhìn thấy ảnh của em khi chụp chung cùng gia đình khi đó anh không dám chắc rằng em là cô bé ấy. đến khi anh hỏi Mẹ em thì anh mới khẳng định suy nghĩ của anh là không sai.
- Em đâu ngờ anh chính là người ấy. lúc này em bị ngã anh làm giống hệt ngày xưa khiến em nhớ lại hồi đó. Lâu lắm rồi. em không còn nhớ gì nữa.
- Anh cố tình làm như thế mà. Hihi
- Anh làm em bất ngờ quá.
- Hihi. Mà em muốn ăn cái đó không?
- Cái đó?
- ừm, em quên rồi sao.Chính em ngày xưa đòi anh mua cái đó cho em mà.

- Anh còn nhớ em thích ăn cái đó sao?
- Sao lại không?
- ừm. Hihi...
- Ngày xưa anh đã từng hứa với em ba điều, đến bây giờ thì anh đã thực hiện được gần hết những gì anh hứa.
- Lời hứa gì vậy?
- Anh hứa khi anh lớn lên anh sẽ đưa em về thăm lại chốn này.
- ừm.
- thứ hai là anh hứa nhất định lớn anh sẽ yêu em.
- Thảo ngược nhìn cậu, cậu nói tiếp.
- còn điều cuối cùng anh chưa làm được, nhưng nhất định anh sẽ làm được:
- là gì vậy?
- nhất định lớn lên anh sẽ lấy em làm vợ.

Nói rồi cậu quay sang Thảo, nhìn Thảo, rồi nắm lấy bàn tay của Thảo.

- Anh hứa, và nhất định anh sẽ làm được.
- Thảo ngã đầu vào vai cậu, trong lòng cảm thấy thật hạnh phúc khi thấy Mike nói với mình như vậy.
- Anh nói xem sau này anh muốn có bao nhiêu đứa con. Hai thôi anh nha.
- ừm. Anh muốn có một trai một gái.
- Thế anh muốn chúng nó giống ai.
- Đương nhiên là giống em rồi “dễ thương” mà. haha.
- Cái anh này. lại trêu em rồi. ghét anh quá à?
- Hihi.
- Em muốn là con trai thì sẽ giống anh tài ba, đẹp trai. Hihi.
- Còn con gái thì giống em đảm đang, hiền hậu và đương nhiên là cũng dễ thương. haha
- Cái anh này. đứng lại xem. ghét anh quá à. Sao chọc em hoài thế. đứng lại đi, anh đứng lại xem.
- Haha. Thảo dễ thương.....tha cho anh đi.

-

Hai người ngồi ở gốc cây phía hoàng hôn. cùng ăn kẹo bông cùng nhau vui đùa. Cùng hướng về phía hoàng hôn, nơi mà tương lai đang đợi chờ họ, cùng mơ về một mái ấm gia đình hạnh phúc. Nơi đó chỉ có những trái tim chân thật, những trái tim luôn hướng về nhau, chỉ có những trái tim như thế mới cảm nhận được, và hiểu được những ngôn ngữ của tình yêu...

***** THE END *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lon-len-anh-se-yeu-em>